

Vzhůru do přírody! II.

aneb po šesti letech se konečně koná

trapsavecká slezina

tentokrát na téma

Trampové & mafie

Slovutnému lidu trapsaveckému na vědomost dáváme,
že slezina se koná

ve dnech **5.–7. bláznivého měsíce 2010**

na jižních svazích Brd v obci Těnovice.

(Mapa č. 35 edice KČT – Brdy a Třemšínsko)

Slovutné držitele trofejí nejvyšších i mladé autorky
uvítá farní (nikoliv parní) úřad v obci naproti kostelu
(*karimatky, spacáky, jídlo a pití s sebou*).

**Prohibice není a útulná minihospůdka otevřela
po dvaceti letech letos na jaře.**

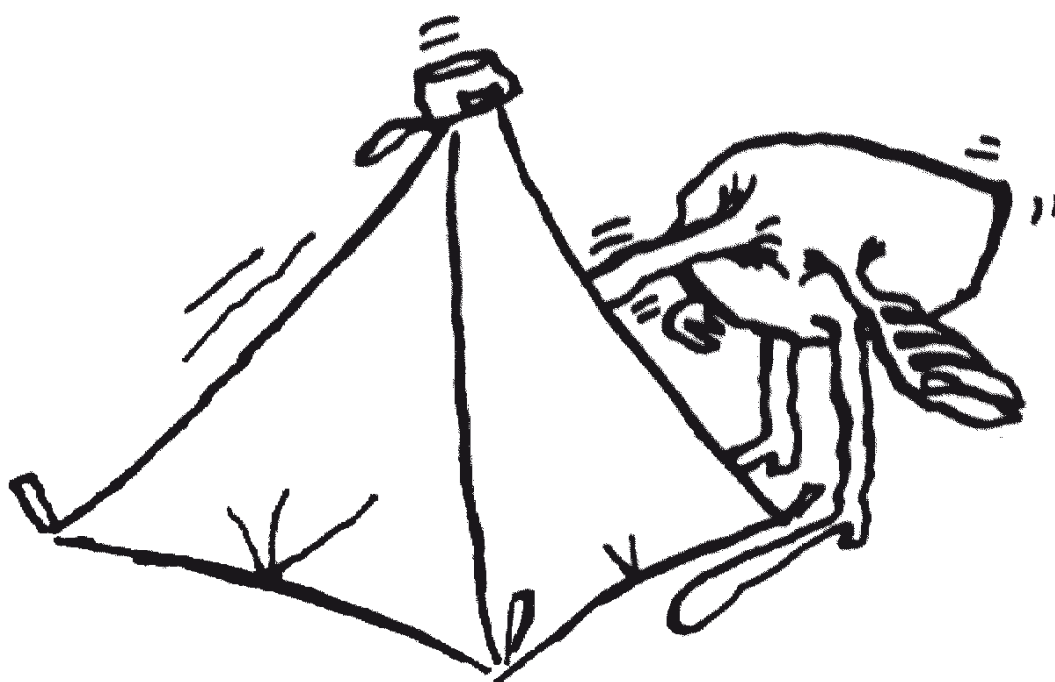
Snad zase do podzimu nezavře.

Program: (začíná 6. 11. 2010 ve 14.00)
Autorské čtení prózy a poezie
na téma „Trampové & mafie“
z pera přítomných trappsavců a mladých autorek.

Možná bude i přednáška

o knize Jany Petrové „Zapomenutá generace 80. let“
(skauting, tramping, underground a samizdat na Plzeňsku)
nebo četba dobových a současných textů
na téma „**Trampové & mafie**“
Nejzajímavější dovezené literární příspěvky
budou kladně ohodnoceny.

Kdo přes léto nastřádá málo trampohodin může trappsaveckou
slezinu spojit s vandrem na Padrtské rybníky,
komu budou chybět nějaké ohňohodiny
může si je doplnit po oba večery u krbových kamen.
Ahoj na slezině

**Vokoun & Strunka, T. O. Suché studánky, Plzeň
Draculea, Praha**

*Veškeré texty a dobové ilustrace z konce minulého století
použité v této tiskovině pocházejí z pera Mikiho Ryvolý
a jsou použity v bezvědomí autora.*

KDYŽ NÁM NAFACKOVALI HUBY

Když nám nafackovali huby uráželi a řvali na nás pívními hlasy
že jsou tu proto aby udělali pořádek a zavedli slušné chování mezi trampy
kteří se umějí jen prát krást urážet řvát a chlastat
mlčeli jsme a tiše jsme se káli

Přestali jsme od té doby krást urážet se mezi sebou a urážet slušné lidi.
Předtím jsme chlastali. Nyní pili minerální vody.
I ty střídmě.
Přestali jsme též řvát byli jsme způsobní a tiší i když to pravda některým z nás nevonělo.
I ti se však ovládli v zájmu věci.
Udělalí jsme dokonce víc.
Denně jsme se převlékali do sněhobílých košil a pracně žehlili kalhoty
též kanady jsme vyměnili a naše kroky ztichly v lesknoucích se lakýrkách.
Když lesní správa shovívavě dala svolení kolíkrát až do sedmé hodiny večerní hráli jsme na housle a violy
kol umělého ohně z červené slídy.
To bylo radosti!

Až jednou
z lesa vystoupili muži drsného vzezření v podivných a povědomých zelených a maskovaných oděvech
hřmotili na kytary a zpívali chraptivými hlasy z kapes jim čněly láhve silných lihovin
obutí v těžké obuvi na zádech podivně dlouhé vaky

Když nás spatřili
zaraženě ztichli
pak se surově rozesmáli

Odložili jsme housle a violy
někteří z nás radostně volali
jsme trampové jsme trampové

Přistoupili blíž

A pak nám nafackovali huby

MIKI RYVOLA, trampská rubrika Táborový oheň v týdeníku Mladý svět č.11/1967

CO KDYŽ

A v sobotu v noci mi někdo svítí do očí, zadrnčí zip a soukám se ze spacáku. V polospánku mi v hlavě vyskakuje představa z dob ne tak dávno minulých – temné postavy v uniformách, s reflektorem v ruce a s obligátním pozdravem „předložte občanské průkazy“. Ale to tu už stojím mezi stromy a zírám. Nad pasekou visí velikánský zářící promodralý sejr, tráva, skleněná jínovatka jiskří a hází prasátka, neskutečná a nevyličitelná noc jako z Trnkova filmu mi bere dech.

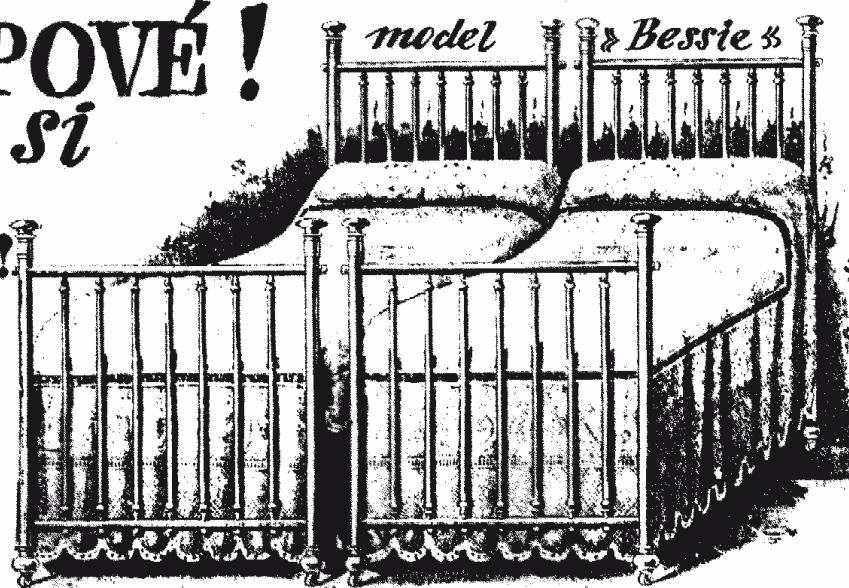
Stojíš tu nesměle, trampský človíčku, a bojíš se pohnout, bojíš se dýchat, tvoje zablácené kanady a ukoptěné ruce se do téhle pohádky nehodí. Chvěješ se zimou a svatou bází, žeš porušil tabu a poznal něco, co prostý smrteľník nemá spatřit. To ještě nevíš, že tajemné lesní mocnosti si teď právě spokojeně mnou ruce. Ještě nevíš, že kouzlo lšimakovo do Tebe vstoupilo a každou sobotu Tě bude hnát za touto neopakovatelnou chvílí. A budeš tomu říkat všelijak – jedu ven, na čundr, na tramp, na trajl, na výlet, na potlach ...Tohle budeš říkat kamarádům, mámě, lidem kolem, esenbákům, učitelům. Jen ty sám v nejtajnějším šuplátku své utoužené duše budeš mít schovaný pravý cíl Cesty – půlnoční stříbrnou paseku.

Poslyšte sociologové a pedagogové – co když se tramp rodí právě t a k h l e ?

MIKI RYVOLA, trampská rubrika Táborový oheň v týdeníku Mladý svět č.11/1967
(Tučně psaný text nebyl tehdy otištěn)

TRAMPOVÉ!
*neničte si
zdraví
pod širákem!*

ČTU
*na vás
myslí!?*

Spojení:

(Všechny spoje viz <http://www.idos.cz>.)

Osobákem či rychlíkem:

- ☞ od Prahy – trať 170
v žst. Rokycany přestup na lokálku
- ☞ od Českých Budějovic i Plzně – trať 190
v žst. Nezvěstice přestup na lokálku

Lokálkou:

- ☞ po trati 175 do zast. Lipnice
- ☞ odtud cca 3 km pěšky do Těnovic

Autobusem:

- ☞ v pátek i v sobotu z Plzně, Nezvěstic, Rožmitálu, Příbrami
do zastávky Spálené Poříčí
- ☞ odtud cca 2 km pěšky do kopce do Těnovic
- ☞ nebo v pátek z Plzně či Nezvěstic
přímo do zastávky Spálené Poříčí - Těnovice.

**Na faru je možno přijet od pátku 18.00 kdykoliv,
nejlépe do 14.00 v sobotu.**

Trampové a Mafie

Tramprská apolitická

Jarmila Faltová - Kytka

*Co ta dnešní mafie
neustále hrozí,
máme strachů plný gatě
a jsme z toho kozí.*

*Co nám to furt povídáte,
že jsme malé nicky,
že nic sami nezmůžeme
budou horší zítřky.*

*Utečeme na Brdy,
pocouráme lesem,
zazpíváme z plna hrdla,
všechny strachy ztřešem.*

*Fakt už nás to unavilo
bereme to klusem
chceme jenom božský klid
tak do pytle s tím hnusem!*

Jak jsem se s nimi setkal

Miloš Černý - Paddy

V pátek odpoledne jsem měl po dlouhé době zase v lese strach. Měli jsme s Karlem za sebou dost pěších kilometrů a v lesích u Řevničova jsme se najednou dostali do křížové palby.

Před námi i napravo od nás stříleli myslivci, nimrodi a jejich kamarádi po všem co se hýbalo. Posadili jsme se a pozorovali co se kolem bude dít. Dunění měkkých ran z brokovnic prodlužovalo naše čekání na chvíli, kdy střelecké radovánky skončí. Kolem nás proběhlo několik na smrt vyplašených zajíců a těsně nad korunami stromů s křikem přeletělo nízkým letem pár bažantů.

Tady v lese žádný milovník myslivosti žádnou tabulku o zákazu vstupu do lesa v době honu nedává. To je nejspíš věc majitele lesa, ten by si měl sám vyčuchat, kdy se parta kamarádů rozhodne udělat si hon.

Počkali jsme až střelcům dojde munice. Pak jsme slyšeli falešné zatroubení na rohu a mysleli si, že je konec...

Potom, ale padlo po pár minutách ještě několik ojedinelých výstřelů.

Shodli jsme se na tom, že si střelci jen vybíjejí pušky.

Namířili jsme si to směrem k lovcům a byli zvědaví jaké mají úlovky. Ze vzdálenosti sto metrů vypadali jako trampové na Brdech v šedesátých letech, když se blížili s puškami na Wantulský přebor ve střelbě. Někteří v zeleném, jiní v mundúrech s kamufláží.

To jste měli slyšet, jak se vám ti chlapíci hádali, kdo si odnese bažanta a kdo zajíce. Bylo na nich také vidět, že to nejsou žádní zdatní pijáci alkoholu. Někteří se dokázali během deseti minut po skončení střelby zlinkovat jako námořníci, dokonce bych řekl, že jako ruští námořníci. Pokřikovali na sebe: „ty odno govno, ty durak“

Při honu by ale střelci alkohol pít neměli, je to zakázané.

Slunce už bylo nízko nad korunami stromů a odráželo odlesky ze skel desítek zlatých obrouček střelců. Nebyl tam snad ani jeden co by neměl dioptrické brýle.

Na levých rukávech jsem jen přečetl domovenky: Národní park – chráněná krajinná oblast -Šumava, Český svaz ochránců přírody ZO Sedmihorky. Dva měli přišitou modrou pavézu s velkými červenými písmeny LM, ostatní střelci žádné označení neměli. Celá ta střelecká banda mizela z místa střelby velice rychle...

Každý jednotlivec či dvojice, jakmile se zmocnili zastřeleného kusu, skočili do auta. A to tedy nebyla žádná levná auta. To víte, terénní auto něco stojí a bylo vidět i na sedmdesátiletých chlapících, že se jen tak něčeho neleknu. Zajet do zákazu vjezdu do lesa by se mohlo důchodcům prodražit.

Rychle se stmívalo a černá písmena a číslice na bílých státních poznávacích značkách přestávala být čitelná. Jen jedno bylo divné, ta auta měla vždy shodné dvojice čísel na značkách. Jednou to bylo 17-17, pak zas 52-52, nebo 93-93, dále 46-46, ale i 55-44 a 99-11.

Taková to byla náhoda, že všechna auta střelců byla rozpoznatelná dle stejného klíče, dvojice shodných čísel. Takto označená auta česká policie asi nestaví a nekontroluje zdali řidič pil. Kdyby to totiž bylo jinak, tak by si floutkové vůbec nezajezdili.

Byli jsme s Karlem rádi, že jdeme po lesní cestě, kde již nikdo po setmění nejezdí. Ušli jsme pár kilometrů a užívali si čistý vzduch. Mírný vánek si pohrával se suchými listy, kolem nás usínající les. Všiml jsem si najednou, že otvor po kulce co uvízla v kmenu javoru se již naplnil mízou a ta stékala po kůře. Jasný svit měsíce kreslil ornamenty stínů stromoví na hrubý písek, po kterém jsme, nemluvíce, šlapali. Listí bylo zaváto k okraji cesty. Ticho a ticho, jen skřípavý pravidelný zvuk čtyř vibramů. Pohoda, ticho, mír a klid.

Najednou rána z kulovnice. Rozčísla ticho a rozdělila šachovnici na útočníky a lovnou. Švih a oba jsme leželi. Ano leželi, naprosto bez pohybu. Ozval se další druhý a třetí výstřel v rychlém středu. Slyšel jsem jak se hrubý písek rozdrnčel po zásahu kulek. „Jsou dva, mají ještě jednu ránu“, zašeptal Karel. Viděli jsme siluety střelců na posedu proti jasné obloze. Ani jsme se nepohnuli, uběhlo tak osm vteřin. A opět výstřely. Šla rána za ranou, celkem jich bylo pět. Nedařilo se mi v tom zmatku rozeznat jestli kule mají ráži sedm nebo devět. Ta první byla bez míření a zazpívala v suchém listí ve větroví, asi tak metr a půl nad námi. Ani mířit neuměj!

Do očí mi litala zrníčka roztráštěného písku od dopadajících kulí. Vyběhli jsme na naší pravou stranu do houštiny a pryč. Je vždycky lepší běžet na pravou stranu, neb střelec má složitější míření, když pohybuje hlavní na levou stranu.

Neozvala se už žádná rána. Vystříleli osm ran. To by musel mít tedy každý dvě dvouhlavňovky. Kolem nás opět klid a ticho.

Karel se vzpamatoval první a rozhodl se, že půjdeme do nejbližší hospody. Nebyla vzdálená dál než půlhodinku.

Před hospodou stála vyrovnaná řada aut. BMW, terénní mercedes,

Hummer a další „levnější“ vozy. Státní poznávací značky byly nějak zvláštní, zase tu byli dvojice shodných čísel. 31-31, vedle 67-67, u ní 92-92, Hummer měl 66-66, pak 18-18. Ta byla na Jeepu a nad ní dvě špičaté velké ss! Na dveřích terénního Mitsubishi olivové barvy se v kolečku krčil modrý květ hořce /enciánu/ s označením místa nálezu: Krkonošský národní park a na zadní značce číslice 77-22. Přední písmena raději neuvádím, neboť nejsem práškač a nechci svědčit proti nikomu, kdo má legálně drženu pušku a špatně vidí.

Na více než polovině vozů byly za sklem čtvercové lístky s osmicípou šedočernou hvězdou se zeleným lístkem uprostřed a nápisem Policie České republiky. To vám byl zážitek, vřele doporučuji všem milovníkům přírody! Je zbytečné hlásit střelbu po lidech, když s nimi spolupracují „ochránci zákona“.

Vešli jsme do nově dřevem obložené, trofejemi vyzdobené restaurace. To je ale náhoda, když se před nóbl hospodou, v níž nesedí žádný z místních setká tolik aut s takovými čísly na státních poznávacích značkách. Karel hlasitě pozdravil a já musel také hlasitě říci „dobrý večer ve spolek“.

Více než třicet malých sklíček, mnohé ve zlatých obroučkách, ve kterých se odrážela malá modrá obrazovka televize, se obrátilo k nám. Staříci i dost přes sedmdesát let, v zelených košilích a kalhotách, ani neodpověděli. Zdálo se mi, že nějak zamručeli, ti lovci, myslivecký duše, sedící nad pulitrem bez pěny...

„Dáme si pivo“ zavelel Karel a hnál se k jednomu z volných stolů. Výčepní zíral. Ještě než jsme si sedli překvapil Karel všechny v sále. „Dejte jim všem velkého panáka, co kdo pije. Dneska platí ti, co střílí po lidech!“

Já sice moc nepiju, ale co bych si jednou neozelenil život becherovkou.

Ještě než jsme dopili první pivo objednal můj společník další rundu. Pět či šest nimrodů hlásilo, že mají cukrovku, že nemohou tak pít. Nikdo je nepřemlouval, ale že to bylo z cizího tak nechtěli trhat partu. Výčepní se snažil, po čtvrté rundě jsme už byli s důchodci, majiteli drahých aut a pušek v družné debatě.

Mladší byla jen jedna ženská. Ale tu já přece znám, vzpomínal jsem. Dělal před lety na jednom ministerstvu kádřovačku a dokonce byla spolupracující s STB! Ona mě v trampském přestrojení vůbec nepoznala. Po těch panácích se začala vytažovat, že kdyby někoho zastřelila v lese, teda omylem, že by zavolala kamarády a že by

zabitýho zakopali dva metry pod zem. Tak, že ho nikdo nenajde. Pak by vše počůrali, aby ani zvěř nic nevyčuchala a myslila si, že je teritorium obsazené. „Parta musí držet pohromadě a hubu“ hlásala. Že by omerta?

Chlapíci v zeleném se běžně oslovovali: stará struktůro, náčelníku a náměstku. Jeden přes druhého nám ukazovali nádherně gravírované kovové části svých Blaserů a další pušky jiných značek.

Hlásili nám dokonce druhy zastřelených kusů. Jeden nimrod uváděl počty zastřelených antilop, další tygra a že má jeho kůži, jiný hlásil, že létá střílet do Britské Kolumbie medvědy. Příběhy a vytahování, prostě myslivecká paráda. Po půlnoci jsme všichni, i my nezvaní, dostali guláš. Karel to ale přehnal a objednal další rundu. Teď vím, že byla poslední.

Než jsme mohli všichni sedící pozvednout číše, rozletěly se dveře a v nich stál stařík věkem blízko k osmdesátce. Celý sál ztichl.

Někdo zvolal „jak to šlo předsedo?!“

Stařík se narovnal a bez toho aniž by odpověděl se zeptal: „Na co pijete? Vypadáte jako banda opilých trampů a ne jako inteligence národa“.

Nějaký náměstek, nebo co to bylo, mu vysvětlil, že rundu dneska platí přece ti, co střílí na lidi.

Předseda pokračoval samomluvou. „Hele, měli jsme na mušce srnu a srnce, Ředitel vám to potvrdí. Já páčil jako u Verdunu, šest ran za šest vteřin, masakr. Ale bylo to na velkou dálku, zalitoval, ráno to dohledáme“.

Rozevřeli se dveře a vešel chlapík o dvě generace mladší. Jak se ukázalo, byl to zelený mužík zvaný Ředitel. Ten po chvíli potvrdil, srnu a srnce, ale také oznámil Předsedovu zbrkllost. Pak řekl Předsedovi, že jeho kulovnice a dvě kozlice má již v Hummeru. Zvedli jsme se. Karel vzal účet a podal ho Předsedovi do ruky se slovy: „platí ti co střílejí po lidech“. Starý pán zůstal stát jako opařený. Vzpomněl si na nepsaný starý myslivecký zákon.

Noc už spěchala k ránu a vyhřátá hospoda za námi. Venku jsme se smáli a já byl rád, že mám kamaráda takového čtveráka.

Obešli jsme zaparkovaná auta a najednou k nám přistoupil muž nazývaný Ředitel. „Pojďte já vám oběma něco ukážu“.

Karel mávl odmítavě rukou a odešel do tmy. Já šel. Po pár krocích muž otevřel Jeep a řekl mi „podívej se“.

Položil pušku přes sedadla a něco zmáčkl. Tmavě zelená obrazovka, připevněná k pažbě u uzávěru, ukazovala nějaké světlé a ještě světlejší

obrazce. Koukal jsem na snímek z puškohledu pro noční vidění. „To je první snímek“, řekl muž, „a kdyby mi ten zbrkloun nestrčil do hlavně... Já myslel, že je to srna se srdcem. A tohle je druhý snímek. Vidíš ty dvě světle zelené koule tady dole na obrazovce, to jsou vaše hlavy. Mířil jsem tak metr a půl nad vás“. Zaklapl dveře auta a jeho silueta zmizela se zaklapnutím dveří hospody. „Díky“ pane, nestačil jsem Vám ani poděkovat.

Naštvaný Karel mi vynadal, proč se s takovým hovadem vůbec bavím. Tak jsem mu, raději, nic o malé obrazovce neřekl. Nevysvětlil bych mu, že i u mafie jsou slušní lidi.

Každopádně to bylo poprvé, co jsem viděl svoji fotku pořízenou při zmáčknutí spouště pušky, co na mě střílela.

Všude je mafie

Vlastimila Hlavatá - Ařka

*Všude je mafie,
kdo se líp nekryje
každého zabije
každého zničí*

*Číhají frajeři
pod okny, u dveří
milují příšeři
s tonfou a tyčí*

*Nebraň se trempíku
už není úniku
uprostřed chodníku
na Brdech, v křoví*

*Číhají na lávce
v zelené dodávce.
Převážně trapsavce
k večeri loví...*

Kamínek

Jan Drnek - Akela

Já věděl, že do Radyně nemáme jezdit. Měl jsem nějaké neblahé tušení. Měli jsme si dát s Jackem spicha někde jinde, třeba až ve Vižině, před nástupem na brdský hřeben. Kid se ale s Jackem dohodl po telefonu, že vystoupíme už v Radyni, počkáme na Jacka a společně nastoupíme na vlak do Zdic, abychom se mohli bavit už ve vlaku. Jack totiž v Radyni bydlel. Byl to vysoký, atletický blondák s tak modrýma očima, že si ty jeho panenky rovnou mohli najímat reklamní agenti cestovních kanceláří k imitaci letního nebe nad Floridou. Nu a Radyni snad znáte taky. Dvěstětisícová krajská metropole s věncem fabrik po obvodu. Začouzená, zaprášená vesnice s tramvají, co se už sto let vydává za město. Samé dopravní zácpy, ulice plné pad'ourů, závěje odpadků, všude desítky pomočených a žebrajících bezdomovců, zvlášť na nádraží. Nebyl to právě dobrý odpich k zahájení skvělého týdenního vandru. A to ostatní se odvíjelo ve stejném duchu.

Do Radyně jsme přijeli v deset dopoledne a poflakovali se na tom příšerném nádraží do dvanácti, kdy nám ujel náš vlak na Zdice, protože Jack to jaksi nestihl, což nám zavolal asi tak pět minut před odjezdem vlaku. Další jel ve tři. Ještě byla šance nastoupit a říct Jackovi, aby přijel za námi, že počkáme ve Vižině, ale Kid mýnil, že má stejně hlad a tudíž zajdeme do města, něco polkneme a Jack nás tam najde. Našel. Setkali jsme se na nábřeží, kousek od bufetu, vedle moderního svařovaného mostu rozepjatého jediným odvážným obloukem mezi oběma břehy Černé řeky. Ještě jsme ucucávali každý ze svého lahváče a Kid, poté co si odbyl povinné objímání, podal Jackovi láhev, co jsme koupili pro něj, aby nám neupíjel.

- Hele, co to je? třeštil Kid oči na Jackův vandrovní ohoz.

Kalhoty a bunda vypadaly úplně stejně jako ty naše, ale páchly novotou a byly komplet úplně černé.

- To jsou maskáče do tmy, odpověděl jsem za našeho kamaráda, který se uculoval a slunil se v paprscích našeho úžasu. – Možná se dal ke kominíkům, ale vzhledem k tomu, že mu chybí štětka, bude to asi FBI.

Ukázalo se, že jsem zasáhl do černého. Ekonomická krize donutila našeho osadního Árijce pracovat, přesněji řečeno, vyhledat zaměstnání. A nejen to. Nedostatek pracovních míst vehnal Jacka do

náručě bezpečnostní a hlídací agentury PSOHLAVEC. Chvíli před tím jsme se s Kidem na nádraží svíjeli smíchem pod velkým náborovým plakátem agentury, kde se skvěl převzatý emblémem bývalých pohraničních jednotek SNB, až na to, že jiráskovská psí hlava měla v téhle verzi i jednu přední tlapu ve které třímala meč a na krku se německému ovčákovi klímal dalekohled, asi aby se zdůraznilo to pátrání a ostražitost. Text plakátu hlásal:

PSOHLAVEC je spolehlivý, neúplatný a věrný. Nabízí perfektní služby, zajišťuje **ostrahu objektů, montáž bezpečnostních zařízení a další speciální služby**. Zaměstnanci agentury znají ve všech ohledech tu správnou míru, procházejí psychologickým vyšetřením i tvrdým výcvikem. Agentura PSOHLAVEC je vlnolamem zločinu ve vašem městě.

- Takže ty budeš teďka ten vlnolam zločinu, jo? Uchechl se Kid a plivl do vody kde se o jeho výměšek strhla velká rvačka místních městských ušmudlaných kačen.

Zaujalo ho to. Klátili jsme se pomalu přes most k nádraží a Jack se nám snažil vysvětlit, že nějak vydělávat si přece musí a hájit zákon a pořádek zase není tak nečestný úkol.

- Neblázni, oponoval Kid. – Já bych v takovém městě a v týchle době na sebe uniformu nevzal ani za nic. Je to tu samej mafián. Mají podplacený i soudy a taky policajty. Dneska si organizovanej zločin dělá co chce a proto radši vypadnu někam do lesa. Tam si sednu k ohýnku a počkám, až se tady ti šmejdi vymlátí navzájem sami.

- To není tak špatná strategie, přisadil jsem si. Počkat až se vymlátí navzájem sami. Jenže jim to jde na můj vkus nějak moc pomalu. Chtělo by to vymyslet něco, aby se stihli navzájem vymlátit za tejdén, než se vrátíme z vandru.

- Jo a já přijdu o práci, uplivil Jack také přes zábradlí.

Kačeny, které u nábřežní navigace zmateně rejdivy a dohadovaly se, kam zmizel původní plivanec, zbystrily okamžitě poté, co o hladinu pleskl Jackův nový výměšek. Jack s potěšením sledoval, jak jejich eskadra v sevřeném šípovitém tvaru rychle nabrala nový směr.

Zaujalo nás téma, takže jsme sundali bágly a zastavili se uprostřed mostu. Času bylo zatím dost a mohli jsme v klidu vychutnat své pivo. Byl odtud rozhled na řeku a na centrum Radyně.

- Hele, to není tak blbý, rozsvítily se Kidovi oči. – V takovém stádiu lidský degenerace, zkorumpovanosti a prolezlosti zločinem,

v jakým se nachází tohle město, nemá smysl posilovat policejní sbory a cpát do nich prachy daňových poplatníků. Stačí dát všem šmejdům jen dobrou záminku a udělají tu záslužnou jateční práci sami mezi sebou. Navíc ji udělají bez právního krytí, mimo zákon a bez nároku na odměnu. Jen tak z principu. Zkrátka proto, že jsou šmejdi.

- Nakonec bych to i bral, ponuře užvýkl Jack a pokrčil rameny. - Kdyby to mohlo doopravdy pomoci tomuhle městu a lidem tady okolo. Jenže si neumím představit, co bys musel udělat, aby si začali jít po krku tak, jak to maluješ ty.

- Cokoliv! Vykřikl Kid, nyní už vášnivě.

A znovu, tentokrát záměrně a demonstrativně vypustil plivanec dolů k hladině řeky. Jack nechápavě zíral svými modrými panenkami do místa odkud se šířil navztekáný křik kachen lámající se o mostní oblouk.

- Tak já ti něco povím, rozvíjel Kid. - Čteš válečnou literaturu? Jasně, že čteš. A četl jsi o Guadalcanalu?

- Krásná Meredith, ty víš, kdo jel se bít, kdo plul na křižníku, nááá Guadalcanááá... zapěl zaníceně Jack a naznačil rukou hru na strunný nástroj.

- Jo. O týhle bitvě mluvím, nedal se Kid zastavit. – Představ si to. Úplně blbej a bezvýznamnej ostrov. Jen džungle a bažiny, komáři a nemoci. Nic důležitého. Jenže kolem v Pacifiku operují dvě obrovské armády co si jdou po krku a jsou asi tak stejně silný. A na tomhle nicotným ostrůvku začnou Japonci stavět letiště. Americké letecké průzkum si toho všimne. Amíci to nemůžou nechat tak, protože by tím nepříteli poskytli výhodu. Maličkou, ale přece jen výhodu. Tak na Guadalcanal pošlou pár mariňáků. Japonci ale taky nemůžou mávnout rukou, tak tam pošlou víc vojáků. Amíci vyloží hned celou divizi. Japonci celou armádu. A už jsou tam tanky a dělostřelectvo a přistávají tam letadla. Mlátí se spolu s džunglí. Do okolních vod se stahují loďstva a dochází k námořním bitvám. Řežou se i ve vzduchu. Nakonec se tam řežou i jejich letadlové lodě. Jsou tam desetitisíce mrtvých, okolní vody se doslova vaří a vzájemný vraždění pokračuje skoro celý rok do úplného vyčerpání. Postupně tam obě strany stahují vojska z jinejch front, trumfují se technikou a množstvím a celá válka se odehraje na malé ploše bezvýznamného ostrůvku v Pacifiku. Vyčerpají se navzájem aniž by ten ostrůvek něco znamenal. Když zmizí Japonci, odejdou z něho i Amíci a ostrůvek si spokojeně žije dál po svém. O ten ostrůvek totiž

vůbec nešlo, ten byl jen záminkou. Šlo o to, že už před tím existovaly dvě síly, který si to chtěly rozdat. Tady kolem je takovej sil víc. Takový síly lačný, agresivní a lakotný síly jsou tady v každým človíčkoví a chtějí si to rozdat. Spojují se kvůli tomu do spolků a aliancí, vytvářejí mafie a zájmový skupiny s nejasnejma hranicema a sférami. Chtějí někomu skočit po krku, ale zároveň se cítí ohrožení. Prostě ideální situace. Jen do toho sudu s prachem vhodit zapálenou sirku.

- Nebo plivnout do vody, zasáhl jsem vtípem do rozhovoru, který mne nějak začínal znervózňovat, ačkoliv šlo vlastně jen o plané teoretizování. - Ty víš o nějakým takovým bezvýznamným ostrůvku na hranici zájmovejch sfér, kterej by se dal předhodit mocnostem a kterej zatím nikomu nepatří?
- Víš, já myslím, že tady, v tomhle skrzskrz hříšným městě to může být už doslova cokoliv, máchl Kid rukou vůkol. – Lidi tu mají mizerný podvyživený sebevědomí. Kdekdo tady trpí pocitem bezvýznamnosti a rád by předvedl ostatním, že je velikej borec. Kdekdo tady podezřívá všechny ostatní, že si o něm myslí něco špatného, každej má dojem, že se mu ostatní posmívají a mají ho za blbce. Všichni mají všech plný zuby. Paďouři se pořád navzájem nutí předstírat nějakou falešnou slušnost a přitom jsou všichni nadrženi na to, aby pustili ze řetězu to zvíře, co v nich dřímá, ty instinkty a pudy. Hodně z nich číhá na každou sebemenší příležitost jak si nahrabat, jak někde něco urvat, jak někomu šlápnout na krk, někoho ponížit a někoho přečurat. Mafie a různý party se hlídají navzájem, sledujou všechno a všechny. Tyhle mafie mají svý politiky a armády podplacenejch strážníků. Každěj úředník v bance je něčí agent, každá uklízečka magistrátu někomu podává zprávy a vynáší informace. Všem dohromady vadí zákony, pravidla a autority. Soused nenávidí souseda, závidí si, žárlí na sebe, jeden druhýho se bojí a přitom ho nenávidí. Každěj má jasno v tom, kdo by zabil, kdyby se naskytla příležitost udělat to beztrestně. Všichni tu hrajou strategický hry. I ten somrák na nádraží předstírá, že v příští vteřině umře hladem a když mu dáš dvacku, koupí si za ni cigára a chechtá se blahem, jak zase někoho přečural. Tady je ve vzduchu takový napětí a kříží se tu tolik zájmů, že cokoliv má pro někoho strategickou hodnotu ostrůvku, kterej sice nic neznamená, ale z konkurenčních důvodů je třeba se o něj porvat. Například, schýbl se, - stačí takovejhle malej kamínek aby spustil lavinu.
- Ha, ha, ha, konstatoval Jack stroze.

Také se mi to zdálo maličko přitažené za vlasy.

- Sleduj, vybídl Kid svého skeptického kamaráda, popošel pár metrů podél zábradlí a teatrálně podržel kamínek ve dvou prstech ve volném prostoru za zábradlím mostu. – Dávejte oba pozor. Já nevím přesně co se stane, ale pokud je princip správný, může jedno jediný žbluňnutí kamínku znamenat krev, smrt, vraždu a kdo ví co ještě. Může mít horší důsledky než výbuch atomový pumy.

Rozchechtali jsme se a Jack si zaťukal na hlavu, jako, že jedno pivo v takovém horku dělá divy. Kid se ale tvářil smrtelně vážně, nevyšiml si našich poťouchlých gest a pustil svůj katalyzátor konfliktu do řeky.

Oblázek zajel pod hladinu s hlasitým plesknutím a od místa dopadu se rozběhla do všech stran zčeřená kola. Naklonili jsme se přes zábradlí a sledovali. V příštím okamžiku se z kalných bahnitých hlubin vynořila hejna malých rybek, které se rojily kolem místa dopadu a pátraly po něčem k snědku. Vlastně tam asi hlubiny nebyly, protože z bahna dole uniklo několik bublin. To už se k místu hnaly první zklamané kachny, kterým se opět rozplynul Jackův poslední plivanec. Jakmile kačeny spatřily stříbřitá tělíčka bělic, proměnily se v zuřivě klovající dravce. Jejich hlavy zajížděly pod hladinu jako jehly do látky a kdykoliv se některá vynořila s rybkou v zobáku, nejméně tři další ji napadly a vynucovaly si dělení kořisti. Začala hlasitá rvačka o ulovené ryby. Voda se doslova vařila, létalo peří a soupeřky rozstříkovaly gejzíry kapek. Z pobřežních sítin, z míst kde končila říční navigace, náhle vyrazily další, křikem vylákané flotily kachních rodinek a rvačka uprostřed řeky nabírala na intenzitě s každou další posilou, která dorazila. Vyplašené ryby dávno zmizely v bahně u dna, ale čím větší křik, tím víc vodních ptáků mělo dojem, že je o co se poprat. Rozléhalo se rozhořčené káchání, pleskot křídel. Přes naše hlavy se přehnal celý roj leteckých sil prvního úderu a útočící rackové si nikterak nezadali s efektivitou střemhlavého úderu německých Stuk. Pod mostem se s mohutným hukotem hnala eskadra těžkých bitevních labutí. Chodci na nábřeží se zastavovali a s údivem civěli na nenadálé představení uprostřed řeky.

Tím mohlo všechno skončit. Jenže neskončilo.

- Nejste vadní, copak jim to tam házíte? Ozval se náhle silný dunivý hlas a nesl se nad hladinou jako vibrace bronzového zvonu.

Trochu jsem se lekl, ale zbytečně. Na levém břehu povstal jakýsi vyrušený rybář rudý vzteky. Ovšemže nekřičel na nás, a nahoru na vysoký most se ani nepodíval. Nadával rybářské konkurenci usazené na pravém břehu. Zlé úmysly mohla mít přece jedině konkurence a

nikdo jiný.

- Vo copa ti de?! zazněla výhružná odpověď z druhé strany. Ty máš nějaký problém?
- Jo, já mám problém, ty grázle, povstal druhý milovník říčních tišin ve vysokých holínkách. – Tak abys neměl problém i ty! Jen mi nesar s tím házením, nebo si hodím taky!
- Dyt' ty bys tu řeku ani nepřehodil, ty mameluku, vypísl jasný soprán jakéhosi teenagera, čímž byla naznačena vzájemná jednota a lojalita celého pravého břehu.

Rybáři napravo se hlasitě rozchechtali. Mameluk bez dalších řečí odložil prut a shýbl se pro kámen. Ti napravo se spletli, protože řeku hravě přehodil. Jenže se nestrefil do svého vyzyvatele, ale o pár metrů vedle, kde z roští vyběhl další rozzuřený rybář ve vysokých gumových a téměř mušketýrských botách. Vyzyvatel mezitím odpověděl stejným kalibrem a obě strany záhy dokázaly, že od slov není daleko k činům. Přes řeku začalo pršet kamení. Dělostřelecká příprava zvedla ze skládacích židliček i postarší filosofické typy a donutila je hledat krytí i municí. Artilérie nemilosrdně srážela pruty a převracela plechovky z kterých radostně unikali pracně nachytaní červi. Synkové rybářů se přískoky pohybovali za křovinami a pod palbou sbírali taťkům municí. Palebná baráž se pomalu šířila po celém toku, i mimo kamennou navigaci, na volné břehy. Tam ovšem vedla cyklistická stezka a zde, podle neměnných zákonů války, začala palba blokovat týlové komunikace nepřítele. Viděli jsme zasaženého cyklistu, který se zřítil ze stráně v divokých kotrmelcích. A také ječící maminky upalující s načančanými dětmi a kočárky do bezpečí. Otcové rodin ohrožených na procházce ovšem srdnatě zůstávali v palebném poli. Považovali útok za akci jakýchsi chuligánů a přidávali se k armádě vlastního břehu, jako postupně nasazované zálohy.

- Sledujte! křičel vítězně nadšený Kid. – To je jak z Clausewitze. Přípravná palba. Teď musí nastoupit pěchota na odákovéj útok a získat předmostí.

Bohužel se opět nemýlil. Obě strany si časem uvědomily, že pouhá dělostřelba bitvu nemůže rozhodnout, jakkoliv je nebezpečná a jakkoliv již tekla krev. První bojovníci se záhy pokusili o zteč lávky pro pěší sto metrů po proudu. Boj o lávku vedly obě strany se zoufalou urputností, protože znamenala možnost palby do nekrytého boku. To již nevydrželi nečinně přihlížet ani rybáři, kteří doposud drželi výhodné fleky poblíž vyústění kanalizace. V širokém okolí prchalo množství nevinných civilistů, původně vylákaných k nedělní

procházce tichou říční nivou. Mnozí ale zůstali a přidávali se. Otcové rodin zuřili a zapojovali se do boje. Důchodci působili chaos v týlech bojujících stran aniž se přidali zjevně k některé z nich. Viděl jsem odvážné matky, které se vracely do ostřelovaného pásma, odtahovaly raněné a zakládaly první improvizované lazarety.

- No ty vole! hvízdal obdivně Jack. - No to mě podrž!
- Podrž se sám, chechtal se Kid. - Funguje to kamaráde. Vidíš? Všichni, celá Radyně, jsou nadřazený na pořádný jatka a potřebujou jen vhodnou záminku, v tom je to. Žádnéj vlnolam zločinu není zapotřebí. Nemusíš ze sebe dělat návnadu v uniformě, není to třeba. Můžeš jen házet kamínky a koukat se zpovzdálí.

Jack tentokrát souhlasil.

- Máš pravdu. Je třeba tu energii nechat vybit a ne ji vázat na sebe. Uznávám, že jsi génius a zkusím to taky.

Chtěl jsem jim říct, aby to nedělali, ale nevylezlo ze mne jediné slovo. Tím bych přiznal, že mají pravdu a to se mi ještě nějak nezdálo. Kdyby totiž měl Kid skutečně pravdu, znamenalo by to, že žijeme na sudu s prachem, že je načase utéct do hor, ozbrojit se a zakopat. Najednou mi nějak přišlo líto té problematické, ale i krásné civilizace, toho světa ve kterém jsem vyrůstal a... musel jsem si přiznat to nejdůležitější: já tady hodlám žít. Ne v lese, ne na vandru, ne on the road. Hodlám žít ve městě, i když ne v tomhle. Hodlám se jednoho dne oženit, mít rodinu a vychovat děti. Jezdit na vandry, tábořit v lese, to mělo svůj půvab, ale jen o víkendu. Jen tehdy, když to nebylo každodenním chlebem a totální životní realitou. Bylo krásné pěstovat si image tuláka, když měl člověk nějakou pevnou solidní základnu s ústředním topením, počítačem a koupelnou, odkud mohl vyrážet a zase se tam v neděli vracet. Ale být tulákem bez základny, dnes a denně putovat zničenou krajinou plnou šílených zezvířečtělých tvorů, to už tak lákavé nebylo, byť to nevylučovalo poslouchání slavíků, šumících borovic a civění na měsíc.

- Jasně, řekl Kid a přetrhl nit mých myšlenek. – Máš pravdu, mohla to být náhoda. Když k tomu chceme přistupovat vědecky, pak musíme výsledek experimentu verifikovat opakováním.

Kid vzápětí sebral další oblázek z okraje mostovky. Jack mu svým šátkem zavázal oči a zatočil ho několikrát okolo osy, až vrhač experimentátor ztratil orientaci. Kid ohlásil vědecký experiment číslo dvě, vyzval imaginární asistenty, aby zaznamenávali průběh do protokolu, a nadšeně vrhl. Nikoliv ovšem na řeku. Kidovi, který se bezpochyby neorientoval, se povedlo hodit kámen větší silou, na

druhou stranu mostu, nikoliv nad řeku, ale k ulicím, kde doposud panoval nerušený klid a kam zatím halas od řeky nedoléhal. Kámen opsal parabolický oblouk, ale postrádajíc dostatečnou energii vrhu, zazvonil o lité secesní zábradlí nábrežní navigace. Pak odskočil dolů do vody. Skoro jsem si oddechl, že Kid nikoho nezasáhl, nebo nerozbil okénko žádného z aut, které zde v hustých řadách projížděly směrem k nádraží nebo naopak do centra. Na úlevu jsem ale nedostal potřebný čas. Zazvonění šutru o zábradlí stačilo, aby se o kousek dál polekal velký německý ovčák vedoucí po chodníku na krátkých bílých kšírách slepce. Splašený vlčák prudce vystartoval do křižovatky, vlekouce za sebou v řemení bezmocného invalidu, po dlažbě rovnou pod zánovní felicii. Slepce kolem sebe tloukl holí a poděšeně ječel. Řidič auta zasakroval a strhl řízení do protisměru. Následovalo kvílení brzd, náraz a řinkot skla. Do všech těch zvuků prolínalo srdcervoucí vytí zdivočelého psa.

Kid si strhl z očí šátek a dychtivým pohledem pátral po následcích svého experimentálního vrhu. Při pohledu na bouračku rozjasnil tvář. Do výrazu jeho obličeje se vrátil úsměv a upřímná radost.

- Funguje to, funguje to! zatleskal dětinsky.
- No tomu říkám trefa, zakřičel Jack! – Koukej, cos trefil.
- Já?! ohradil se Kid dotčeně...
- No tak ne ty, ten kámen.
- Žádná trefa! opravil ho důrazně Kid. – Já měl přece zavázaný oči. Já nic netrefoval. Já jenom spustil nekonečnej řetěz příčin a následků.
- No jo, jenže podle tvý teorie jakéjkoliv podnět spustí následky absolutního rozměru, takže všechno je trefa.

S tím Kid souhlasil a zkoumavě ostřil zrak na šedý stejšn vpředu hrozivě pomačkaný, pocukrovaný vysypaným sklem. Než se ale moji vědecky pracující kolegové domluvili, přestaly být stejšn s felicií jedinými objekty hodnými pozornosti. Zezadu do nich narážela další vozidla, jejichž řidiči právě nedávali pozor a telefonovali, nebo prostě nedodrželi předepsanou rychlost. Duté nárazy plechu o plech se mísily se skřípěním brzd a řinčením skel. Z vozů vyskakovali muži nejrůznějšího věku a začínali se hádat. Také slepcův pes již někoho pokousal. Pokousaný mladík oháknutý jako bankovní úředník vytáhl bez varování pistoli a psa na místě zastřelil. Jako fúrie se na něho vrhla žena, o níž Jack prohlásil, že ji zná, že je to místopředsedkyně Spolku pro ochranu zvířat. Zběsilá ochránkyně se střelci zakousla do krku a zaryla mu nehty do očí.

- No tedy? Tohle jde rychle, mýnil Jack.

- To ještě nic není, vybalil Kid z báglu dalekohled, který si bral k pozorování vysoké zvěře na lesních pasekách za kuropění. – Sleduj, támhle se zapojuje nepřizpůsobivý obyvatelstvo.

Měl pravdu. Ze zanedbaných činžáků u nábřeží se náhle vyrojily skupinky mladíků i dětí nejrůznějšího věku a nikterak se netajily tím, že je zajímají právě nabouraná auta. Vzápětí začali využívat nepozornosti hádajících se šoférů, bleskovými hmaty lovily z nitra vozů nejrůznější předměty a prchali s nimi do bezpečí.

Na konci ulice směrem od centra se objevil policejní vůz s blikajícím majáčkem. Na příjezd k hromadné nehodě to bylo moc brzy. Policii zřejmě kdosi přivolal k zuřivé rybářské bitvě, která za našimi zády stále mohutněla a šířila se jako stepní požár. Když policisté viděli, k čemu se nachomýtli, vytáhli vysílačky a pravděpodobně přivolávali pomoc.

Mezitím se některé páry a pak celé skupinky nabouraných řidičů začaly neorganizovaně rvát.

- Tohle je anarchie, posteskl si Jack. – Rvou se jako zvířata. Nemá to žádnéj řád. Tohle není Clausewitz. Nevidím žádnéj aliance, co by se vyhlazovaly navzájem jako například rybáři.

- Neboj, uklidňoval ho Kid. – Aliance se vytvoří v další fázi. Tohle můžeš brát třeba jako potyčky harcovníků mezi hlavními liniemi.

Jacka evidentně znepokojovalo, že vraždění chybí slibovaná masovost, kterou přináší teprve organizace boje. Kid si ale byl jistý, že dobře se rozvíjející ohnisko konfliktu již nikdo nedokáže lokalizovat a zadusit v zárodku. Tvrdil, že k eliminaci v tomhle prostředí chybí obecná vůle, ta je naopak zaměřena na krveprolití. Pak definoval první dvě konstanty:

1. Rychlost rozvinutí konfliktu je přímo úměrná velikosti katalyzátoru konfliktu.
2. Konečná velikost konfliktu je přímo závislá na situačním potenciálu konfliktu, který je teoreticky, a při ideální interakci, nekonečný.

Kid soudil, že katalyzátorem byl v tomto případě malý kamínek, takže procesu konfliktu musíme dát čas, aby se rozvinul a zcela vyčerpал daný situační potenciál, který je v případě města Radyně děsivě velký.

Náhle zaostřil dalekohled a ukázal prstem. Na konci nábřeží právě do prudce couvajícího béemvé nabouralo bílé dukáto s jakousi firemní značkou. Z dodávky okamžitě začali vyskakovat ozbrojení maníci v podobných černých stejnokrojích, do jakého se navlékl i sám Jack. Muži se rojili a šermovali v běhu krátkými puškami bez pažbiček.

Zkušeně zaujímali vprostřed vozovky okolo bouračky půlkruhovou obranu. Řidič béemvé oněměl hrůzou a chodci se s jekotem rozbíhali. Kid si všiml znaku na kapotě dukáta.

- No jo, hele, ukazoval Jackovi. – To jsou tvoji kolegové. Psohlavci na scéně. Dostavil se nám vlnolam zločinu, takže zločin je nevyhnutelný. To dukáto je totiž spořitelny a zřejmě převáží prachy.
- Máš pravdu, uznal Jack. – Mají brokovnice, asi Mosbergy. Tady je bank a spořitelena víc než škol, knihoven, kin a divadel dohromady...
- Hlavně jim nechod' na pomoc, napomenul jsem ho, ale to asi neměl v úmyslu.
- Šlípš? Já nejsem v práci, já jedu na vandr a teď jsem zrovna vědeckej pracovník.
- To ještě nic není, hádal Kid, již o tři myšlenky napřed. - To bylo jen první dějství. Jestli je teorie správná, tak se teď něco strhne. Rozvine se boj o ostrov.

Jack sevřel zábradlí až mu napětím zbělely klouby na rukou.

Mezitím ochranka finančního transportu pochopila, že se nejedná o rafinované přepadení, ale o prachobyčejnou hromadnou dopravní nehodu. Několik mužů odtláčilo dodávku na chodník ke zdi nejbližšího domu, jiní, již o poznání uvolněněji, hlídali okolí, zatímco šéf skupiny manipuloval s vysílačkou.

- Volají pro posilu a pro jiný auto, komentoval Kid. - To není moc chytrý v našich poměrech. Kolipak ostrejch hochů asi jen tak z plezíru odposlouchává tyhle frekvence průběžně a vytrvale?

Již po několikáté jsem užasl, co všechno Kida tento den napadá. Samozřejmě se nemýlil, zločinné tlupy se dávno profesionalizovaly a odposlouchávání policejních frekvencí bylo standartní činností, chtěla li tlupa obstát v silné konkurenci jiných. Nepojízdná dodávka plná peněz uvízlá v zácpě, musela být neodolatelným lákadlem pro všechny poberty v okolí.

Mezitím rvačka v epicentru bouračky nabrala obrátky. Pistole zřejmě vlastili také jiní členové osádek nabouraných vozů, mezi nimi podnikatelé. Jakmile se začalo střílet, nemohla proces destrukce zastavit ani vojenská brigáda, natož jediná policejní hlídka. Mnozí měli v autech své děti a manželky, přítelkyně a známé. Ze všech stran je ohrožovali zamindrákovaní rváci a také nájezdy místních zlodějíčků, skupinově organizované ve stylu stepních lupičů, kteří neváhali při dopadení vytáhnout nůž. Na vozovce se váleli první mrtví a zranění a přestávala to být sranda.

Na mafiány jsme ani nemuseli čekat moc dlouho. Jedna taková parta zřejmě jela v zablokovaném a lehce škrábnutém modrém mercedesu. Když si čtveřice profesionálních grázlů uvědomila, že kousek od nich právě znehybněl bankovní transport, nezaváhala. Ostrým hochům probíhající vřava poskytovala jedinečné krytí a příležitost. Nenápadně se přiblížili k dodávce na chodníku, obstoupili ji a potom, náhle, vytáhli pistole. Psohlavci z ochranky byli také čtyři. Okamžitě zacvakali závěry v podpažbí brokovnic a mířili na gangstery. Navzájem se pár vteřin drželi v šachu. Pak vůdce gangsterů rezignoval, sklonil zbraň a smířlivě mávl rukou. Zřejmě si uvědomil, že z takové konstelace sil, s pistolemi proti brokovnicím, by jeho muži nevyšli bez následků, a kdo ví, jestli by pak zbyl někdo schopný odnést si kořist. Psohlavci se také uvolnili, když viděli, že pokud selhal a útočníci odcházejí. Proto nestihli včas zareagovat na malý předmět hozený jedním z gangsterů otevřeným okýnkem přímo do kabiny dukáta. Jak se vzápětí ukázalo, šlo o ruční granát. Gangsteři padli vřas na zem, ale ochranka schytala výbuch naplno. Dodávka explodovala jako plechovka sardinek nacpaná ekrasitem. Její boční plechy i střecha doslova odletěly.

- Čum na to, ječel Kid jako indián, - Už teče krev! Už tam jsou mrtví! Funguje to!

Skutečně. Zároveň zesílil povyk dole na druhé straně mostu, u řeky. Na lávce pro pěší došlo na laminátové pruty, kterými mušketýři obou stran šermovali jako rodilí Gaskoňci z pluku De Trévillova. Konečně se levému břehu podařilo prorazit. Samozvaný vůdce pravobřežních upadl a nedbaje vyzutých vysokých bot, prchal po lávce, ječel a snažil se zbavit blyštivé třpytky na štiku zaseknuté za uchem. Vlastní panikou strhl své muže na útěk a došlo k invazi levého břehu na pravý. Levobřežní armáda, pamětlivá základní taktické poučky, že útok nesmí ztratit iniciativu, hnala před sebou zpanikařenou a morálně rozloženou pravobřežní armádu nahoru do svahu a k nábřeží. Obě strany, pronásledovaní i pronásledovatelé, dospěli na hlavní ulici právě v okamžiku, kdy deset metrů od nich vybuchla bankovní dodávka.

Explozi granátu pravděpodobně umocnily plné nádrže dodávky, neboť se vyvalil oblak ohně a vše zahalil dusivý černý dým. Když se dým rozplynul, ležely všude v okolí, na chodnicích i na silnici, zakrvácené nebo nehybné postavy. Tlaková vlna vyrazila výlohy obchodů v blízkém okolí.

Přeživší rybáři rázem vystřízlivěli a usoudili, že jejich vztek není

zase natolik intenzivní, aby se museli hnát proti výbuchům šrapnelů a salvám ze střelných zbraní. Většina z nich se mylně domnívala, že palba i výbuch jsou namířeny proti nim a všichni společně zahájili kolektivní strategický ústup podél zdí domů, podél ohrad a křovisek. Pro mnohé ale bylo pozdě.

Výbuch rozpáral nákladovou část vraku a vymrštil do širokého okolí větší i menší svazky hořících bankovek i smršť žhavých mincí. Horké mince působily podobně jako střepiny a s jistotou kosily vše živé v okruhu padesáti metrů. S něčím takovým nepočítali ani ležící gangsteři a pouze jeden z nich dokázal vstát a vrávoral zpět ke svému mercedesu. Rybáři, náhodní kolemjdoucí, čumilové i pobertové z okolí, stejně jako tři nebezpeční střelci se nyní kroutili na dlažbě s nějakou tou pětikorunou v játrech či v ledvinách.

- Tak, to bylo druhý dějství, pochvaloval si Kid.

Intermezzo obstarali místní občané doposud zalezlí v domech nebo odvážnější náhodní chodci. Sotva zmlkla střelba a sotva vítr odvál dým z výbuchu, vyrojilo se ze všech stran plno plno občanů po hrstech sbírajících bankovky a mince. Tito se vlamovali do rozbitých obchodů a skladů vysklenými výklady i dveřmi, tahali ven celé vylomené pokladny i zboží, rvali se mezi sebou o to kdo sebere právě tu či onu pětisícovou bankovku nebo kdo má právo vyloupnout mrtvému gangsterovi měděnou padesátikorunu z oka. V rabování vynikalo nepřizpůsobivé obyvatelstvo, ale brzy se přidali i slušní a ctihodní občané. Desítky lidí, namísto aby pomohli raněným, věnovali se drancování. Bylo jich stále více, jak přibíhali obyvatelé vzdálenějších domů, takže jim kapacita obchodů s rozbitými výklady záhy přestala stačit. Postupně začali rozbíjet i vzdálenější a nedotčené výkladní skříně a rabovat některé soukromé přízemné byty. V celé ulici byla vykrádána zaparkovaná auta a vypuklo několik dalších požárů. Akustická kulisa nabízela řev, jekot a křik nejrůznějšího druhu. Vzduch byl nabitý emocemi. Mnozí občané dozajista využili nečekané příležitosti k tomu, aby si vyrovnali dávné účty se sousedy nebo k odstranění věřitele jemuž dlužili podstatný obnos. Viděli jsme celou škálu zvrstev včetně olupování mrtvol a znásilňování. Lidé po celé dlouhé ulici se na sebe zuřivě vrhali, prali se, znovu se střílelo, jiní používali nože, kovové tyče a cokoliv jim přišlo pod ruku. Bojiště zahaloval mastný černý dým z dalších požárů a v dálce se ozvaly sirény. Jeden z policistů se kymácel v jízdni dráze omotán silnými vlasci rozezlených rybářů. Jediný on ze všech živých vyšel z bitvy se zápornou bilancí, protože mu sebrali i jeho vlastní peněženku.

- Tak, soudil Kid. - Tohle není poslední dějství. Už teď několik gangů v okolí přemýšlí kdo ukradl hlavní balík. Za chvíli vejde ve známost, že jeden gang je silně prořídlý a pomuchlaný, a najde se dost jiných, kteří budou žádostivi přebrat jejich rajony a klientelu. Z toho budou další boje. Přitom už není o čem se poprat. Ostrov se potopil pod tíží hříchu, ale bitva pokračuje. Pacient zemřel, operace se zdárně vyvíjí v pitvu.
- Pár desítek občanů si tady dneska slušně nahrabalo, připomenul Jack.
- To jo, souhlasil Kid. - A tím připravili půdu pro poslední dějství, pro stoletou činžákovou válku. Nezapomeň, že jsou to většinou sousedi, znají se a viděli se tady. Mnozí mají v majetku ty vyrabované obchody a zničená auta. Za moment to začne vyšetřovat kriminálka a ledacos se objeví támhle v kamerách co snímají provoz na křižovatce. Začnou výslechy, bude se udávat, závidět a možná vraždit, jako na běžícím pásu. Tady budou domovní prohlídky a sousedská nenávisť. Budou na sebe žalovat, budou se navzájem vydírat, trávit si psy, unášet si děti, vypalovat auta a byty, tady prudce vzroste počet vražd a násilností a za dva, tři roky se současné obyvatelstvo téhle nábrežní čtvrti naprosto vyhladí v krvavý vendetě. Nakonec to tady bude muset město zbourat, zplanýrovat a postavit tady úplně jinou čtvrť, jiné domy, dosídlit jinými lidmi, jinak nebude klid a neskončí krevní msta. Do roka tu budou muset zavřít všechny podniky a obchody, všechny hospody a provozovny. Zbude tady mrtvá, vlhká, pustá a zničená čtvrť plná mladistvých gangů, který vyrostou z jejich dětí, z hašíše a ostrejch nožů...
- No jo, zamračil se Jack nad pochmurnou věštbou a mrkl svýma šmolkovými očima na hodinky. - Abysme pomalu šli. Vlak jede za dvacet minut a čekat v tomhle městě další dvě hodiny, bych tady opravdu nechtěl.

V tom jsme byli výjimečně zajedno, protože za dvě hodiny se může stát hodně. Slezli jsme z mostu na relativně nedotčenou stranu k nádraží a namísto na hlavní ulici, která se změnila ve frontové pásmo, nás Jack vedl nahoru na železniční násep, po němž se celá válečná zóna dala obejít přímou čarou na nástupiště. Kid se nechal slyšet, že mu už zase vyhládlo a musí si koupit teplý párek s hořčicí, než nastoupíme. Jack nabídl, že on tady koupí pro všechny kelímkáče, abychom mohli náš ověřený experiment alespoň zapít. Taky bychom se mohli k večeru zastavit v Halounech u Zrzavého paviána.

Když se náš vlak dal do pohybu, ještě jsme koukali z okna. Dole v centru města zdaleka nic nekončilo. Z kotle industriálního inferna stoupalo několik vysokých sloupů dýmu nově založených požárů. Rabování a vraždění pokračovalo do bočních ulic a do stále nových čtvrtí, přeneslo se k supermarketům a blížilo se na okrajová sídliště. Od Prahy právě přijel vlak ze kterého se vyvalilo několik desítek holohlavých příslušníků hulligans ověšených řetězy a vlajkami fotbalového Spartaku Radyně, mávajících dřevěnými pálkami ze zcela jiné sportovní disciplíny. Na nástupišti již na ně čekal hlouček místních soukmenovců, kteří rozčileně sdělovali, že jisté národnostní menšiny rabují jejich krásné město a útočí tak na celou civilizaci. Dav holohlavců se s řevem hrnul dolů do ulic.

Kid měl naprostou pravdu. K ostrovu, který nebyl ničím jiným, než malým křemitým kamínkem, se stahovaly další a další jednotky i ozbrojené síly všech možných stran. Ještě u Borku jsme viděli dlouhé kolony požárních a policejních sborů stahující se k městu. Tato bitva mohla skončit jen celkovým vyčerpáním či vybitím jedné strany. Zde se ovšem nejednalo jen o dvě organizované armády, zde byl téměř každý občan svou vlastní stranou. Boj bude asi pokračovat do úplného konce. Snad tu bude už zase klid, až se budeme za týden vracet.

Na jednu stranu jsem se do tichých hor a lesů vysloveně těšil, na druhé straně jsem měl obavy, jestli mi to teď nebude připadat jako nuda. Kid ale mínil, že potřebujeme vyvětrat a odsunout se stranou, než společenské reakce nastartované naším katalyzátorem doběhnou, což může mít jistou setrvačnost. A když se nám bude chtít, můžeme se za týden, cestou nazpátek, zastavit na pár hodin třeba v Praze na Karlově mostě.

Trampí či mafie?

Marek Kysilka - Fenik

*Slunečným hodinám chybí dvě rafije,
kdopak je ukradl? Trampí či mafie?*

*Strašidlo za rohem skřehotá Baf! i Jééé!
Koho se zaleklo? Trampů či mafie?*

*Na prkně v márnici pět temných kafi je.
Někdo je nedopil. Trampí či mafie?*

*Kdo se mi vsomroval do fotografie?
Jsou to snad zloduší? Ne, trampská mafie...*

Jak jsme nezatočili s mafii

Jan Frána - Hafran

Bylo pozdně jarní sobotní dopoledne a my se konečně dočkali konce rozpálený Krutý pláně, kde se za celou dobu, kdy jsme se přes ní plahočili od vlaku, nepohnulo ani stýblo trávy a jedinej pohyb představoval vlnící se vzduch nad prašnou cestou a naše vedrem zdeptaný postavy. Vlahá a chladná náruč lesa nás sevřela, až zpocený záda pod uzdou zamrazily a my se pomaloučku kodrcali pěšinou dolů do údolí, kde uháněla svým korytem stále ještě svižná Sobotnice, kterou ani dnešní vedro ještě nestačilo přinutit stát se tím polovyschlým a vedrem unaveným čůrkem, kterým bejvá v púlce léta. Prošli jsme ruinama Noháčovo mlejna a roštím se dostali k soutoku s Radostínským potokem. Tam na lávce seděl hajnej Kovář, klobouk vedle sebe, na břehu zlomená flinta a zutý boty. Byl propocenej a tvářil se slastně, když si tak máčel nohy v chladný vodě.

„Brej den, mládenci,“ pozdravil nás nečekaně jako první, „to je dost, že jdete, čekám tu na vás.“

„Brej den, pane hajný,“ způsobně jsme odpověděli. Máme s ním dobrý vztahy, čas od času nás navštěvuje na Osadní skále, popije grog, vykouří cigáro, někdy dokonce dovalí nějakou tu dobrotu od panímámy hajný, ale poslední dobou jsme ho vídat přestali. Už jsme měli strach, jestli není nějak marod. Teď ale vypadal celkem zdravě, jenom se tvářil nějak ustaraně.

„A proč tu na nás čekáte?“ zeptal se Česnek.

„Abych vás varoval, ale je to na delší povídání, tak se radši posad'te.“

„A nepůjdete s námi na skálu? Je to přeci už jenom kousek. Uvaříme grog, vytáhnem něco dobrýho a můžeme pokecat,“ navrhnul Hároš.

„Ne to ne!“ odmítnul „pospíchám.“

Popadali jsme kolem hajnýho na lávku a břehy potoka.

„Pustili Makovce,“ oznámil nám, když jsme se usadili a zuli boty.

„Minulej tejden se vrátil z kriminálu. A hned, že ještě všichni uvidíme, co dokáže. Jako by si za to všechno nemohl sám. Je prostě nějakěj divnej.“

Makovec je známej místní průšvihář z Trsů, vesnice nad údolím Sobotnice. Napřed měl podmínku za to, že v zápalu lovecký horlivosti složil statnýho Rakušáka, za kterýho pak jeho vdova požadovalo po mysliveckým spolku tučný odškodný. Nedal si ale říct, vyprovokoval válku s trempířema, do který zatáhnul místní mysliveckou jednotu i

dobrovolný hasiče, taky zaplet se do divnejch čachrů s jedním podnikatelem z Prahy a na dovršení všeho se pak nechal chytit s puškou bez zbrojáku a navíc ještě ožralej za volantem auta. K tý podmínce vyfasoval ještě nedovolený ozbrojování, maření výkonu úředního rozhodnutí, obecný ohrožení a kdovíco ještě. Šel do basy a teď, po cirka šesti letech, se vracel. No nazdar.

„Co nám může udělat?“ zeptal jsem se.

„To nevím,“ povzdechl hajnej, „ale když se vožral, tak se chlubil, jaký teď má všechny možný kamarádíčky z basy a že to tady za pár let ani nepoznáme. Musel se tam sčuchnout s nějakýma mafiánama. Když jsme mu připomněli, že nám pořád ještě dluží spoustu peněz za Rakušáka, prohlásil, že ještě budeme prosit, aby se vůbec s náma bavil. A s váma trampama prej udělá krátkej proces. Tak si radši dejte na něho bacha, je schopnej všeho.“

To bylo na pováženou a vůbec se nám to nelíbilo. Hajnej Kovář se s námi rozloučil a vydal se proti proudu Sobotnice, my proklouzli do našeho údolí.

„To je průser, co?“ řekl jsem, když už jsme dřepěli kolem čmoud'áčku na Osadní skále.

„A co nám může? Tady nás nenajde,“ odfrknul Hároš.

„Klidně nás najde, když se bude snažit. A co ostatní? Jsou tady přece další osady, třeba na bunkrech nebo kolem Sobotnice, kamarádi ze Sobího vrchu už zase postavili Špinavku. Co když zase začnou ničit boudy a campy?“

„Já myslím, že teď jsou všichni spokojený, že je tady klid. Myslíš, že někoho ukecá, abysme si znova začali dělat zle? Ani poldové do toho nebudou nijak žhavý a hajnej už vůbec ne. To by nás přece nevaroval.“

„Když to jinak nepůjde, budeme muset zase bojovat, Jednou už jsme to zvládli,“ nafouknul Česnek a ramena mu narostly přes celý záda.

„Vyhlásíme mobilizaci všech osad ze Sobotnice a okolí,“ nadchnul se Hároš a už se zřetelně viděl v čele zelených šiků.

„Neblbi,“ zchladil ho Hastrman, „je něco jinýho prát se se strejcema z mysliveckýho spolku nebo od dobrovolnej hasičů a něco jinýho s najatejma gorilama bůhví z jaký východoevropský nebo asijský země s kvérama v podpaží. Takový jsou schopný všeho.“

Narážel na naši slavnou, leč prohranou bitvu pod Šlechtburkem, kdy se spojený trampský osady utkaly s nájezdníkama z mysliveckýho spolku a sboru dobrovolných hasičů.

„Musíme o tom zjistit víc,“ řekl jsem, „zatím bych ostatní kamarády neplašil, aby se fakt něco nestalo. Zkusím se domluvit s hajným, aby ho s chlapama z Trsů ještě párkrát ožrali a vytáhli z něho, co půjde. Vždyť teď jsme vlastně spojenci.“

Nakonec tohle šlo relativně hladce. Pitomec Makovec v kriminálu vyprávěl neuvěřitelný lovecký historky, který se zalíbily jednomu ze zde dočasně ubytovaných porevolučních podnikatelů. Pro něj představa lovu divoký zvěře, místo už nudnýho odstřelu nepohodlný konkurence, znamenala vítanou změnu. Tak se rozhodl, že náš útulnej kraj použije jako dokonalou pračku na prachy a současně místo srazů s ostatníma mafiánskýma bossama. A Makovec mu to tady, coby místní pohlavár, bude celý hlídat. To bylo něco pro Makovce! Už viděl zástupy zazobanejch západních střelců, jak přijíždí v naleštěnejch meďourech, bavorácích a dokonce, neodvažoval se na to ani pomyslet, bentlejích a rollsech. Taky by to chtělo heliport a bordel se saunou a bazénem. Takovej lov unaví a jezdit sem jen za těžkou prací? Teď měl ale Makovec spoustu starostí. Mafiána pustili z lochu dva tejdny po Makovcovi a neztrácel čas. Vzkázal mu, že se s dalšíma investorama přijedou podívat. A zajistit takovou návštěvu, aby se zazobanej mafián rozhodl narvat do takovýho zapomenutýho kraje svoje tak lehce vydřený prachy, to je na jednoho provinčního Makovce moc. Na to potřebuje posily, zejména když s ním ve vesnici nemluví ani klika od dveří. A tak, dřív než ho místní stačili opít za účelem nenápadnýho, ale důkladnýho výslechu, začal platit chlast sám a přesvědčovat starousedlíky, jaký to bude báječný, až tady budou moct obskakovat pracháče. A informace a nápady z něj stříkaly na všechny strany. Druhej den jsme se o tom všem dozvěděli i my.

„Já snad půjdu do penze,“ hořekoval hajnej Kovář, když jsme se s ním zase sešli, „představte si, kolik lidí z vesnice na to zase Makovci skočilo. Za sliby prachů a známostí jsou ochotní udělat cokoliv. Ne všichni, ale dost mu jich pomáhá. Dokonce i starosta a dva zastupitelé. Prej budou investice do kanalizace a plynofikace.“

„To nemůžou myslet vážně, to se nám tady tím krásným údolím budou prohánět zbohatlý parchanti s offroadama a čtyřkolkama, střílet po všem co jim přijde do cesty a večer pak budou chlastat a dělat binec?“

„A co hůř, naše hospoda se má prodat a i s přilehlým bejvalým statkem předělat na luxusní podnik s bordelem,“ doplnil výčet plánovanejch katastrof Kovář.

„To přece tak nemůžeme nechat, nesmíme to vzdát bez boje. Musíme

nějak znemožnit, nebo aspoň vážně narušit tu jejich předváděčku," uvažoval Česnek

„A co ty gorily? Přece se nenecháme postřílet," bál se Hároš.

„Mohl bych se domluvit s policajtem s okrsku, aby tam občas projeli a vás si pokud možno nevšímali, pokud nebudete moc nápadný," nadhodil hajnej.

Nakonec se zrodil narychlo splácanej plán, u kterýho jsem počítal s pravděpodobností úspěchu tam maximálně jedna ku stu. Ale lepší něco, než nic.

V den „D“ jsme byli připraveni v lese nad hospodou a čekali na náš okamžik. Vypadalo to, že do něj zbejvá ještě hodně času. Makovec, navlečený do bílý košile se slintáčkem a, navzdory vedru, do kožený bundy, někam odjel. Až se zpožděním a z vyprávění jsme se dozvěděli, co se ten den stalo.

Jeho plán byl rafinovanej. Makovec počká na mafiány u hřbitova na hlavní silnici a doprovodí je do pronajatýho salónku v jednom lázeňským domě v Metodějích. Tam na ně počkají starosta se zastupitelama a pokusí se delegaci z podsvětí trochu přiopt. Po recepci odjedou do Trsů, kde jim předvedou vypíglovanou hospodu a statek, včetně plánů na jeho přestavbu. Po nezbytným další občerstvení vyrazí na projížďku revírem, během který budou loajální členové myslivecký jednoty nahánět k cestě zvěř, aby to vypadalo, že revír je úlovkama přímo přečpanej.

Makovec vyrazil ke hřbitovu a čekal. Netušil, že se mu události právě vymknuly z rukou. Na chvílku ho přemohla únava a během mikrospánku projela kolem kolona pancéřovanejch mercedesů s kouřovejma sklama. Netuše o chystaný recepci, dojeli rovnou do Trsů před hospodu. Plácek před ní zrovna pečlivě zametal místní podivím Pepek svým březovým, vlastnoručně vyrobeným, košťátkem. Dával si na tom záležet, měl za to slíbenou flašku rumu a to mu stálo za trochu námahy. Mercedesy mu rozjely všechny jeho nametený hromádky a to ho rozlítlo.

„Vy chuligání!“ řval na vystupující posádku v nažehlenejch kvádrech, tmavejch brejlích a koženejch bundách. Třískal přitom košťátkem do nablejskaný kapoty bouráku a vázací drát, kterým umě svázal březový proutí, nechával v laku roztomilý klikatý světlý rýhy. Gorily metaře odzbrojily a jeho zbraň zlomily. Zaslzel a plnej odporu plivnul na

čelní sklo auta. Na to byl odvečen a hozen do pangejtu. Uraženě se odplížil. Mafiáni chvíli čekali na uvítací vejbor, ale ten se nedostavil. Jeho členové se v té době potili ve svých památečných kvádrech, který jim pravděpodobně vytesal místní truhlář už v předminulém století, v salónku Metodějích a hlady slintali na připravený chlebičky, šampus a koňak. Gorily pojaly podezření z podrazu a obezřetně, s rukama pod sakem, vstoupily do lokálu. Tam bylo pusto a prázdno, až na bábu Kalivodojc, která tam snaživě vytírala.

„Co mi sem lezeš, maškaro? Celý mi to pošlapeš!“ zaječela na rampála vpředu a natřela ho hadrem do jeho hranatýho ksichtu. Překvapeně se dal na ústup, pronásledovanej rozlícenou ježibabou. Ta byla na volném prostranství ozdobrojena a odeslána za metařem. V tom okamžiku na scénu vstoupil starostovo postpubertální syn, kterej byl jedinej kdo zůstal ve vesnici a věděl oč jde. Napřed se, na svůj věk slušně, omluvil za komplikace a odved vzácný hosty do salónku hospody.

„Počkejte tady, půjdu sehnat tátu,“ požádal je.

Byl odměněn lahví šnapsu, kterou pohotově tasil jeden z mafiánů. To byla chyba. Mladík ji vyžahnul, jen co vylez před hospodu, sedl na moped a vydal se do Metodějů. Horko způsobilo, že chlast mu rychle stoupal do hlavy a na jízdě to bylo znát. Hlídka ho zastavila dva kiláky za vesnicí, bez řečí mu dala dejchnout a odvezla na stanici. Tam usnul. Mafiáni v salónku zatím marně trápili mobily. Signál zatím do týhle Manitouem zapomenutý pustiny nedorazil. Leda tak kouřovej. U hřbitova v té chvíli došla trpělivost Makovcovi a vydal se do Metodějů. Tam zjistil, že zastupitelům trpělivost došla taky a sežrali všechno občerstvení. Obávaje se nejhoršího, vyrazil do Trsů. Dráždil nebohýho žigula daleko za hranice jeho možností. Smykem projel serpentýny u Sobotnice a řítil se do kopce k vesnici. Mafiáni toho měli právě dost, opustili salónek a vyšli před hospodu. Ohrnuly se jim rypáky, když kolem projížděl vůz s močůvkou z prasečáku a tak se honem cpali do aut, který jim servilně otevíraly jejich gorily. Z lesa se za zoufalýho kvílení gum vyřítit žigul a mířil přímo k luxusním limuzínám. Gorily tasily kvéry a šofér fekálu strhnul řízení, aby se mu vyhnul. Dostal smyk, cisterna narazila na kamenou zídku a praskla. Po nádvoříčku se přehnala smrdutá tsunami. Neomylně se rozbila o nablejskaný linuzíny a láskyplně se vpila do luxusních obleků. Během několika vteřin stál před hospodou jenom Makovcovo otřískanej žigul uprostřed záplavy hnědýho hnosu.

„Ty vole, to bych nevymyslel,“ vydechnul Česnek v našem úkrytu

nahoře v lese a rozpačitě v ruce převracel připravenej granát se slzným plynem. I všechny naše ostatní připravený překvápka, který měly náš adoptovanej kraj zbavit vetřelců, byly najednou k ničemu. Vyřešilo se to mnohem dokonalejc, než kdybysme se o to snažili my. Hráli jsme úlohu naprostejch statistů.

Naše chvíle v týchle taškařici však měla teprve nastat. Večer jsme dorazili do Metodějů. Chtěli jsme se napřed posilnit v hospůdce s romantickým jménem Večernice a pak jít na vlak domů. Před luxusním hotelem přes ulici stály dokořán otevřený limuzíny a bodygárdi, v kdysi bílejch košilích, sváděli marnej boj s tím smradem. Jejich páníčkové si už pravděpodobně dopřávali očistu v luxusu lázeňskýho domu. O čištění aut od prasečího puchu věděla celá ulice, dokonce i zahrádka před naší hospodou se vyklidila přesto, že v takovým krásným a teplým podvečeru bejvala beznadějně plná. Jenom jedna starší dáma si tam v klidu popíjela svojí dvojku červenýho a zjevně se královsky bavila. Neváhali jsme a zamířili rovnou do lokálu Večernice. Hastrman se ve vchodu srazil se dvěma opálenejma gentlemanama. Jeden začal okažitě křičet a prudce gestikulovat. Divoce mával rukama Hastrmanovi přímo před ksichem. „Serato morati tuto di tuto kampo....“, nebo něco na ten způsob, vůbec jsem tomu kulometu nerozuměl.

„Ty vole, pozvali si na pomoc Siciliány,“ vydechnul Hároš.

„Hele, moc tady na mně nekřič, nebo ti jednu třepnu,“ povídal Taliánovi klidně Hastrman.

„Bunáto tititi drtiti zebeto Napolíto,“ nedal si říct jihoevropan.

Dáma s vínem obrátila pozornost od čističů limuzín k nám.

„Bacha Hastrmane, můžou mít bouchačku,“ varoval jsem Hastrmana. Nedal si poradit.

„Já ti jí fakt třepnu, říkám dej pokoj!“

Koukali jsme po očku na gorily pachtící se u mercedesů, jestli nepůjdou svým italským posilám na pomoc. Nejevili o nás žádnéj zájem. Hastrman se zatvářil starostlivě a laskavě a já věděl, že je zle. Ten jeho pohled já znám. Potom trochu poodstoupil.

„Buráti sliváto kopyto drhneti, bzučíte,“ drmolil Ital před Hastrmanem, zatímco ten druhej něco horečně lovil po kapsách. Hastrman se pohnul. Jako obvykle jsem prakticky ten pohyb nepostřehнул. Šílenej proud italskejch slov ustal uprostřed věty, gestikulující ruce klesly podél těla,

pak se pravačka pokusila posunout k jeho solar plexu, kam inkasoval Hastrmanův karatistickéj direkt, ale už nedorazila. Její majitel se tiše sesunul k zemi. Jeho kolega vytřeštil oči a zvednul ruce nad hlavu.

„Já ti to říkal, ale ty ne, nedal sis říct,“ promlouval Hastrman ke zhroucený postavě. Znělo to až otcovsky.

„Dobrá rána, mladíku,“ zapojila se do děje dáma s vínem.

„Ale trochu zbytečná,“ dodala a napila se ze skleničky.

„Jak to?“ zeptal se zmatenej Hastrman.

Dáma ho obdařila úsměvem.

„Víte, já italsky umím. Ten opálený seňor vám vysvětloval, že je členem folklórního souboru z Neapole, že tady v lázních budou vystupovat a taky, že nechtěl utéct z hospody bez placení, jenom si šel do hotelu pro peněženku. Jak tak rychle vyběhl z hospody, myslel si, že v tom zeleným jste místní policajti nebo vojáci a jdete po něm kvůli tý nezaplacený útratě. Jak říkám, pěkná rána mladíku, ale úplně zbytečná!“

Tramprská mafie

Jarmila Faltová - Kytka

*Je to jasná mafie,
co se v lesích skrývá,
že se často nemyje?
Je to lesní špína!*

*Maskuje se o sto šest,
plíží se i v noci,
vyhýbaj se hluku měst,
jsou to samí cvoci.*

*Scházejí se u ohýnku,
píšou samé bláboly,
nahýbaj si velkou sklínku,
mají nás pak za voly.*

Kamarád

Stanislav Dlouhý - Hadži

„Říká se, že jste v tomhle městě nejlepší, a proto jsem přišel za vámi," vytáhnul zpod saka obálku a vyndal z ní fotku. „Chci o něm vědět všechno!"

Zvednul jsem obočí, mrknul na fotku a procedil mezi zubama: „Tak tohle bude drahý, to je velký zvíře!"

Na stole přistál tlustý, pečlivě srovnaný balíček bankovek.

A tak to začalo.

Kdo měl tušit, že ten člověk je tak čistej, že by Rychlé šípy před ním vzteky roztrhaly modrý život a Seton rozlámal luk a šel montovat auta do fordovky.

Vzal jsem to od píky. Majetkové poměry, příbuzní, známí, kauzy, milenky - a prostě nic. Skřípal jsem zubama jako Trojskej kůň. Vždyť každěj druhej na jeho místě by vlastnil celé Českosaské Švýcarsko, solární elektrárnu nebo alespoň půlku České Kanady, a von? NIC! Lilie by vedle něj byla zmuchlaná vonuce.

A tak nezbyvalo nic jiného než nepřetržitá sledovačka. Končil druhý měsíc a moje výsledky stále měly váhu komáří hlavy. Ten večer, sedě ve svém obstarožním korábu, jsem poslouchal bubnování deště o kapotu auta. Bylo k jedenácté, když se u jejich bytovky otevřely dveře a vyšla postava zahalená do dlouhého kabátu, obličej krytý stetsonem. Tohle musí být on! Rychle vklouznul do právě dorazivší limuzíny, řidič šlápnul na plyn a jeli. Dvě hodiny jsme zmateně kroužili městem jak vegetarián před nuceným výsekem. Začal jsem propadat depresi. A když jsme zamířili na náměstí, měl už jsem infarkt v zátylku.

Jenže jeho auto jelo dál a jakoby omylem zastavilo právě před místem, kde má galérka svůj stát ve státě. Nezbylo mi nic jiného než pohladit svoji závěť a vyrazit za ním.

Sotva jsem jsem vešel do průjezdu, ocitnul jsem se v povětrí. Mladší bratr Arnolda Schwarzenegera mě držel pod krkem a cedil mezi zuby: „Smrdíš, zmetku. Co tady chceš?" Zasípál jsem jediné slovo: „Dovnitř" a podpořil své přání pětilitrem v jeho kapse. Obrovská tlapa mě vrátila z povětrí na rodnou hroudu a vzápětí mě katapultovala za dveře HIFI klubu. Uvítal mne cigaretový dým a zvuk té nejdrsnější a nejdekadentnější folkové muziky. Sešel jsem po schodech dolů a objednal si hned dvojitou whisky, abych se trochu srovnal.

Našel jsem ho pak za chvíli. To už ale stál na stole s pivem v ruce a recitoval:

„Já u pramene jsem a žízní hynu,
horký jak oheň, zuby drkotám,
dlím v cizině, kde mám svou domovinu,
ač blízko výčepu, žízeň přeci mám.“

Myslím, že to byla poezie, protože na projev to bylo nějaký divný. Kolem něj se vůbec motala spousta lidí a ještě zvláštnější bylo, že všichni se oslovovali přezdívkami. Akela, Tony, Pískle, Strunka. Chvilku už to vypadalo, že jsem konečně na něco kápnul. Jenže pak se ozvalo: „Policie!“ a Bereta zhasnula světla. A jen o pár sekund dýl jsem dostal pěstí a probral jsem až v policejním antonu.

Na vyšetřovačce mě uvítal starej Vomáčka: „Tak zpívej, ptáku!“ Tahle věta mi rázem spravila náladu. „Vám snad zdrhly všechny rybičky, soudruhu kapitáne?“ A na slovo soudruh jsem dal patřičnej důraz.

Výraz v jeho tváři se prudce změnil. „Copak ty nevíš že tyhle špeluňky v Plzeňském podzemí mají vždycky několik východů?“
„Jenže já tam byl jen na lomcováku, takže nemůžu sloužit.“

Snídani jsem stíhal už ve Fenixu. Věděl jsem, že správnej klíč je už blízko, ale našel jsem ho až dva dni poté na hlavním nádraží. Stál jsem na peronu a koukal do davu. Najednou se z něj vynořila kytara a bágl, nedaleko se pohnula výhybka a mně to najednou všechno dávalo smysl.

Letěl jsem do kanceláře rovnou k počítači. Sekretářka se na mě dívala asi tak příjemně jako prodavač sucharů v Egyptě. Neřekla ale nic. Dobře věděla, že v takových chvílích je lepší mě nedráždit. Bušil jsem do klávesnice a najednou se na mě z webu začaly sypat desítky informací. Všechno úplně veřejně, bez hesel, konspirace a ukrývání.

„Tak co pro mne máte?“ ptal se můj klient. Podal jsem mu složku. Chvilku v ní listoval. „To je všechno? Za dva měsíce práce? Pár fotek pobudů v lese?“

„Myslím, že jste nic nepochopil,“ řekl jsem mu. „Podívejte se na ty fotky. Tenhle je ředitel charity. Ten vzadu vlastní nakladatelství a konečně ten sedící, to je elitní policista. Otočte dál. Tahle menší dáma je novinářkou a holčina v popředí, jo, ta s dlouhýma vlasama, pracuje v Blesku. Mám pokračovat?“

„Takže přeci něco. Korupce, úplatky, zmanipulovaný výběrovky?“

„Né, né, myslím, že jste mě zase nepochopil. Žádná mafie nebo zlodějskej gang. To jsou trampové. Tam nejde vo prachy nebo vo

známosti. Tyhle lidi prostě držej pospolu. Prostě jde o to, že když po něm půjdete, tak za prvé nic nenajdete, a za druhé, a to je důležitější: oni půjdou po vás. A to vám garantuju, že žádný Italové nebo Dagestánci vám nepomůžou. Oni jsou tady doma a vždycky tu doma budou. Takže jestli vám můžu dát dobrou radu, tak odejděte a zapomeňte na něj."

Uplynulo čtrnáct dní a já našel ve schránce dopis. Byla v něm pozvánka na potlach. V pátek jsem stál předpisově voblečenej na peróně. Konec konců, do důchodu mám daleko. Detektiva chci dělat ještě dlouho a není nad to, mít dobré kamarády.

Ne-mafiánský bonus

Dr. Tramp

Jan Drnek - Akela

Když se splete prostřáček nebo hlupák, nikoho tím nepřekvapí a většinou mu to projde. Omyly známých intelektuálů a uznávaných kapacit obvykle vstupují do historie. Nejstrašnější blamáže s doslova nesmazatelnými důsledky dokáží vyrobit právě kapacity k oborů historických věd. Jsem toho živým důkazem, ačkoliv slovo živý není tak zcela na místě. Ve vědeckých kruzích se ze mne stala dokonalá mrtvola. Nemohu přejít ulici nebo jen vystoupit z auta, aniž by se na chodníku okamžitě vytvořil hlouček posměšně povykujících výrostků. Před týdnem na mne přímo na náměstí vystřelil jakýsi psychopat z Remingtonu, protože doufal, že se jeho fotografie vedle titulku „Zastřelil Doktora Trampa“, udrží na první komentáře flashpaperu alespoň dvacet minut. Ano, Doktor Tramp, to jsem já osobně a jestli zatoužíte vědět jak se na můj příběh dívá dokumentaristický tým holovizního pořadu Relict, nezapomeňte si zadat tohle heslo do vyhledávače, až si půjdete navolit svůj dnešní večerní program. Pro mne ovšem není a nebylo nic tak jasné jako pro svět okolo mne.

Ve skutečnosti se jmenuji Petr Náhlík, stejně jako můj pradědek, který mi to všechno zavařil. Dalo by se říci, že můj příběh začal právě oním nešťastným čištěním studny na starém rodinném pozemku, jenže ono to vlastně začalo už daleko dříve. Především tehdy, když jsem se v rámci univerzitních studií literární archeologie naučil číst skutečné knihy. Ano, ty papírové vzácnosti dochované nám v muzeích, archivech a depozitářích. Na přelomu tisíciletí, v době plné podobných podivínů a srandistů jako byl můj pradědek, je zřejmě ještě četla značná část populace a několik takových knih míval prý doma každý, dokonce i chudší občan. Vykopávky zachovalých popelem konzervovaných vesnic po výbuchu doupovského vulkánu to konec konců dokazují. Naučil jsem se tedy číst a stal se postupně v této specifické výzkumné disciplíně doslova odborníkem, viz má poměrně uznávaná studie *Limity redukce literární fantazie v digitální záznam*, která mi vynesla profesuru na Západočeské královské univerzitě a místo nejmladšího vědeckého pracovníka v Ústavu národní paměti v Plzni.

Tři roky nato, v létě roku 2092 všechno začalo. Dům a pozemek o kterém mluvím, se nachází asi kilometr od centra plzeňského

sociotopu směrem na jih k nepomucké metastázi. Údajně tu v časech mého pradědka téměř končilo město jakousi vilovou čtvrtí a právě můj pradědek, po kterém jsem shodou okolností zdědil jméno Petr, tu na přelomu tisíciletí zakoupil dům. Rodinná paměť traduje, že býval komunálním politikem za jakousi křesťanskou politickou stranu a investoval do nemovitosti svůj poměrně slušný příjem. Když jsem byl malý, vyprávěl můj dědeček Jonatán při každé společenské příležitosti humornou zkazku o tom, že jeho otec, můj pradědek, vlastně tento dům nepotřeboval k bydlení, neboť rodina měla k dispozici jiný, dosti prostorný byt pár set metrů odtud. Pradědek prý v domě také nikdy nebydlel. Byl posedlý těžko pochopitelnou sběratelskou vášní, snad přímo poruchou osobnosti zvanou kaligrafologie. Zkrátka shromažďoval psané a tištěné literární artefakty jakéhokoliv druhu a v jakémkoliv množství. Dědeček Tomáš Jonatán vzpomínal, že si jako dítě téměř neměl kde hrát a pohyb po bytě o čtyřech místnostech činil značné potíže, neboť všude se vršily hromady a pyramidy papírů či knih. Tiskoviny zabíraly každé volné místo a pradědek se jimi ve volných chvílích s rozkoší probíral, všelijak je třídil a zařazoval do svých sbírek. Tištěného materiálu prý však bylo v té době tolik, že jejich příval stejně nemohl zvládnout. Nový dům měl zkrátka sloužit jako obrovské album pradědkovy neustále bobtnající sbírky. Ve chvíli, kdy se rodina ocitla na pokraji vzpoury, byly hory papíru prostě a jednoduše spojenými silami, přes pradědkovy protesty, odsunuty do domu, kde s nimi pak pradědek trávil nekonečné osamělé dny svého stáří a politického důchodu. Dnes by taková sbírka představovala neskutečné bohatství, jenže každá sbírka chce svého fanatika, člověka, který jí obětuje celý život. Po pradědkově smrti si ji částečně rozebraly jeho děti a pokolení vnuků, za jejichž života začal mít popsany papír jistou zpeněžitelnou cenu, vše rozprodalo národním i zahraničním sbírkám. Pragmatická generace mého otce a jeho příbuzných zkrátka potřebovala také někde bydlet, kupovat domy, vodíková vznášedla, energocentrály a další nezbytnosti.

Ze sbírek nezbylo nic. Opuštěný dům chátral a zároveň mne přitahoval stejně, jako mne přitahovala legenda o mém pradědkovi. Spolu se jménem Petr jsem zřejmě zdědil i vašeň pro čtení psaného slova. Umím totiž nejen číst psané slovo, naučil jsem se také doopravdy psát a zařadil se tak mezi skutečnou vědeckou elitu, mezi ony zhruba dvě desítky specialistů, kteří toto šamanské umění v naší zemi dnes ovládají. Zkoumal jsem některé prastaré fotografie (prehistorický záznam obrazu na celuloidový pásek) a obrázky, podle

nichž se mi postupně podařilo rekonstruovat celý dům, místnost po místnosti, doslova v pradědkově stylu. Nejcennější a nejdražší součástí interiéru se staly na zakázku ručně vyráběné dřevěné police na knihy zaplněné od stropu až po podlahu mnoha tisíci atrapami knih, o kterých jsem podle archivních katalogů věděl, že kdesi skutečně existují, nebo alespoň existovaly. Nechal jsem si dokonce vyrobit umělohmotné atrapy novinových štosů a hromad, coby podstavce pro květiny a také uměleckou napodobeninu psacího stolu s jednou nohou v podobě sloupce navržených knih.

V těchto letech znovu několikrát stoupla cena pitné vody a sociálně slabším rodinám začalo pití citelně zatěžovat rozpočet. Moje družka a budoucí žena Klára, povoláním hydroložka, si při zkoumání jakýchsi starých videozáznamů povšimla, že na pozemku za domem stával nízký kulatý útvar v němž neomylně identifikovala studnu. Vysvětlila mi, že začátkem století nebyla pitná voda v těchto zeměpisných šířkách žádnou vzácností a proto, vlastně z pohodlnosti, nechávali obyvatelé města své staré studny pustnout a připojovali svá obydlí na městský vodovodní rozvod. Připadalo mi neuvěřitelné, že tehdy tekla vodovodem také pitná voda a dokonce přišla levněji než provoz vlastní studny. Jenže když něco takového tvrdí Klára, pravděpodobně to tak bylo. Pochopil jsem její myšlenku okamžitě. Kdybychom na svém pozemku dokázali objevit a odkrýt vlastní neznečištěnou studnu a kdyby tato studna dávala alespoň několik desítek litrů pitné vody denně, do smrti bychom nemuseli pracovat. Takový nález by nám zajistil příjem o kterém se v našem okolí nikomu nesnilo. Do smrti bych se mohl věnovat svému povolání jen jako koníčku a zálibě, tak jako se pradědek věnoval knihám. Vlastní pitná voda by mne uživila stejně spolehlivě a bezpracně jako pradědka politika. Klára se domnívala, že pokud byla studna jen zakryta ještě před vodní krizí v šedesátých letech a nikoliv zasypaná, existovala slušná šance na úspěch.

Měla naprostou pravdu. Studnu jsme objevili pod vrstvou betonu, písku a hlíny v rohu dvora. Můj otec, který dům kdysi vybetonoval, zřejmě již netušil nic o tom, že se pod vrstvou hlíny skrývají dvě polokruhové skruže a pod nimi 16 metrů hluboká studna. My jsme ji našli a testy ukázaly, že na dně se nachází dobré tři metry poměrně kvalitní pitné vody. Klára zařídila pronájem čerpacích práv firmě, která se tím zabývá a já pochopil, že se už nikdy nebudu muset znepokojovat nedostatky důchodového systému.

Celý problém začal v okamžiku, kdy dělníci po prvním sestupu,

vynesli na světlo světa žlutou plastovou schránku. Našli ji v boční stěně studny, v otvoru po vylomené skruži, asi 5 metrů pod úrovní dvora. Dalo mi hodně práce bez rozechvění předstírat před dělníky, že o schránce vím z rodinné tradice, že jde o otcovu filmotéku uloženou na prvních nosičích z tekutých krystalů, kterou si do studny schovával před dědečkem, svým otcem, který hrozil, že mu všechny filmy vylije, když to s ním půjde ve škole stále tak s kopce.

Ve skutečnosti jsem tušil, co by ve schránce mohlo být doopravdy. Vzácnost, pro kterou by někdo mohl být schopen doslova vraždit. Typ materiálu schránky – polyvinylchlorid, odpovídal spíše pradědkově, než otcově době. V tom se jako historik vyznám. Kdybych byl schránku otevřel hned na dvoře u studny, dokonce i dělník, který nemůže umět číst, natož psát, by mohl zavěřit poklad, bez toho, že by věděl jakou finanční hodnotu má tištěná kniha.

Otevřel jsem schránku teprve večer, v domácí laboratoři a vše při tom pečlivě monitoroval. Nebyly v ní knihy, ale přesto mne její obsah nezklamal. Ba právě naopak. Tančil jsem nadšením a převrhl při tom nádobu s konzervačním aerosolem. Ve vodotěsně uzavřené krabici byly skutečné tiskoviny zatavené ještě jednotlivě do plastových sáčků. Pradědek jistě neponechal nic náhodě a své nejcennější poklady důkladně zajistil proti vlhku. Předpokládal dokonce, že by schránka mohla časem vypadnout z otvoru ve stěně dolů do vody a opatřil ji plovákem z lehké, pěnové hmoty. Teprve po více než hodině, kdy jsem si dal panáka na uklidnění, kdy jsem utišil divoce tepající srdce a můj osobní homeostator ukázal hodnoty fyziologických procesů v normálu, dovolil jsem si vrátit se ke skutečné výzkumné práci.

Celá schránka vážila dobrých 10 kilogramů. Obsahovala množství malých několikastránkových tiskovin, tzv.časopisů, bez pevných desek, dále tři skutečné knihy a věc, která mne přivedla téměř k šílenství. Větší knihu, zjevně ručně vázanou v domácí kožené vazbě a také – **RUČNĚ PSANOU A ILUSTROVANOU!** Držel jsem v ruce cosi, co nevlastnilo žádné současné muzeum, žádný ústav či archiv v celé Evropě. Existovaly velmi staré knihy z dob před vynálezem knihtisku, opisované ručně klášterními mnichy. Jenže já měl náhle v ruce důkaz o tom, že s vynálezem knihtisku ruční způsob tvorby knih nevymizel, jak se mylně domníval již před 30. léty Jacques Lisingen na univerzitě v Bernu. Knihy se psaly a vázaly ručně ještě v dobách mého pradědečka. Šlo totiž o jakousi kroniku a některá namátkou zahlédnutá data prozrazovala polovinu sedmdesátých let 20. století. Pradědek se narodil v roce 1961. Jako omráčený jsem

porovnával data a vycházelo mi, že pradědek, pokud by také on byl pisatelem knihy (viděl jsem směs různých rukopisů), musel by umět nejen číst, ale i psát již ve čtrnácti – patnácti letech věku, tedy v době, kdy v žádném případě nemohl absolvovat univerzitní studia. Pak mne dohonila vzpomínka na dědečka Tomáše Jonatána, který při jednom rodinném večírku tvrdil, že v jeho době se všechny děti učily číst a psát od samého začátku školní povinnosti, tedy od zhruba od šesti let věku. Prý touto dovedností vůbec celé učení začínalo a děti kvůli takovému výcviku musely denně docházet do budovy, která se tehdy jmenovala škola. Teprve s nástupem prvních mentalerů dědeček Tomáš Jonatán dovednost ručního psaní opustil a zapomněl, ale podržel si dovednost číst psaný text až do smrti a také ještě dovedl psát na klávesnici.

Dalším, pro mne neuvěřitelným pokladem, bylo několik drátky primitivně sešívaných časopisů, napsaných zřejmě ještě za předcomputerové éry pomocí mechanického psacího stroje. Některé překlepy a pravopisné neopravované chyby, svědčily o tom, že šlo skutečně o stroje na nichž jednou zvolené písmeno nešlo již opravit a znovu vytisknout. Vůbec se jednalo o celou sbírku nejrůznějších způsobů primitivního tisku, sazby a výroby. Tu a tam byly obrázky množené vývojkou na fotografickém papíře, někde šlo pouze o černobílý tisk a našel jsem i zjevné otisky jakýchsi rytin, snad dokonce převzácných linorytů, což musel potvrdit důkladný výzkum. Některé stránky byly zcela jistě množené na pravěkých kopírkách, jiné tištěné na jehličkových tiskárnách, kochal jsem se pohledem na světlotisk i sítotisk. Ještě po celém století dýchaly texty svěží nespoutanou živelností a čímsi, co jsem nedokázal ihned pojmenovat. Bylo to vskutku lidské dílo a sálalo do našeho automatizovaného, všestranně zajištěného světa, nefalšovanou člověčinou.

Vzal jsem si týden volna a zatímco Klára zhodnocovala náš vodní poklad, já seděl po šest dnů v pečlivě desinfikované laboratoři zavřený se svým pokladem. Jeho dokonalý průzkum by si pochopitelně vyžádal celé roky a bylo mi jasné, že jakmile svůj nález zveřejním, najdou se stovky odborníků z celého světa, kteří jej budou chtít zkoumat a namyslí o něm nespočetné vědecké práce. Jenže já byl první, zatím jediný na světě, kdo takovou výjimečnou šanci dostal. Ani mne nenapadlo se o ni dělit. První výzkum provedu já, i kdyby to mělo trvat celé roky. A první vědeckou práci o plzeňském pokladu namyslím do mentaleru také já.

Ta myšlenka mne vzpamatovala a ukáznila. Začal jsem postupovat

systematicky. Mentaler pochopitelně od první chvíle vše snímal mýma očima a ukládal obrazový záznam do databáze. Poté jsem namyslel zjištěné údaje o změřené a zvážené velikosti tiskovin, zaznamenal svůj odhad vazebních technik, materiálu, prověřil typy a kvalitu papíru, používaných barev a podobně. Poté přišly na řadu barvy, jejich míšení a prolínání, jak po technické, tak i po umělecké stránce. Třetí den jsem postoupil k písmu a k odhadu přístrojů jimiž bylo písmo vytištěno. Analyzoval jsem typy i druhy písma, velikosti a můj mentaler automaticky rozlišil i různé přístroje stejných typů. Pak přišla na řadu sazba, fotodokumentace a ilustrace.

Teprve pátého dne mi zbyl čas, abych se zajímal o vlastní obsah a sdělení. Ručně psaný nejstarší dokument byl nazván Kronika 52. oddílu Junáka – Žlutá střela. Zde jsem usoudil, že není v mých silách zjistit co slova znamenají, bez využití blokováného archivu našeho ústavu.

Takzvané časopisy pokrývaly období od sedmdesátých let 20. století, zhruba do roku 2012. Časopisy se jmenovaly různě. Ty nejstarší psané za pomoci mechanického stroje nesly záhadné názvy Dým, Pajda, Poutník a Lokálka. Po nich, zhruba po roce 1990, následovaly černobílé tisky postupně se vyvíjející v barevné, zřejmě průmyslové tisky stejných názvů. Ty již po roce 2000 plně převažovaly. Zíral jsem na vývoj psané literatury od primitivního rukopisu k průmyslovému barevnému tisku stlačený do pouhých 30 let. U veškeré literatury, kterou měly světové archivy k dispozici trval stejný vývoj přes 600 let. Vznikala zde záhada pro mne zatím neřešitelná. Většina mladších exemplářů nesla převažující názvy Pucejř a Trapsavec. Mentaler vyhledal v síťové databázi význam slova Pucejř, což značilo jistý druh fyziologického poškození kožní tkáně vznikající otlakem. Mohlo se tedy jednat o literaturu, která vznikala pod nějakým tlakem a sama o sobě představovala anomálii, cosi jako reakci kulturního prostředí na tlak, cosi jako útiskem vzniklé poškození. Slovo Trapsavec mentaler vůbec nedokázal najít. V celém světě neexistoval slovník či databáze, kde by se takový zjevně dobový novotvar vyskytoval. Vyhledávač nabízel pojmy jako trapný, savec, dokonce i slangový výraz psavec. Z ostatních starších názvů mi i bez hledání byly jasné pojmy dým a poutník. Vyhledávač mi ozřejmil pojem lokálka – lokální – místní. Slovo pajda existovalo jen ve slangové verzi jako výraz pro osobu – pajdající – kulhající. Jistý smysl bych v tom byl mohl dešifrovat. Nejprve je něco pajdající (starší tisky), následkem pajdání vznikne ne noze puchýř – slangově pucejř. Mohlo by se tedy jednat o označení

literatury, která za běžnou literaturou pokulhává? Jde o literární školu, která vznikla úpornou snahou napodobit a dohonit onu oficiální literární tvorbu? Snad. Nevěděl jsem, ale tento směr uvažování mne přivedl na myšlenku, zda trapsavec není přece jen označení pro trapného psavce, tedy osobu, která nedokáže psát na úrovni své doby, pokulhává za touto běžnou úrovní a přesto vytrvale píše, což vede postupně k literární deformaci – k puchýři. Mé bádání se pohybovalo v uzavřeném kruhu domněnek a fabulací, jakkoliv pravděpodobných. Podle číslování výtisků a podle datování bylo jisté, že se jednalo o periodikum. Podrobnou analýzou obsahu jednotlivých čísel bylo tedy snad možno ověřit stále výraznější následky kulhání – pajdání. Každé další číslo by teoreticky mělo svědčit o větší disproporci mezi touto a oficiální dobovou literaturou. To ovšem vyžadovalo celé týdny další mravenčí práce, porovnávání a vyhodnocování stylistiky, syntaxe, pravopisu a dalších aspektů.

Na zkoušku jsem přečetl a namyslel texty jediného z časopisů označených jako Puchejř. Když pomínu zřetelně pokulhávající pravopis, musím konstatovat, že mne uvedly do naprostého zmatku. Naprosto jsem nebyl schopen jim porozumět. Nedávaly smysl a neposkytovaly obraz o životě na přelomu tisíciletí, jak jsme ho znali a jak byl zatím poměrně dobře historicky zmapován. Na první přečtení šlo o nelogické fantazie bez hlavy a paty. Zmatený mentaler plival jedno nesrozumitelné slovo za druhým. V kategorii pojmů řadil za sebou – potlach, paďour, machr, těpísk, usárna, čutora, žracák, či klendra. Další kategorii zřídil pro nesmyslná spojení. O pádle se hovořilo jako by šlo o hudební nástroj, uzdu, tedy koňský postroj si kdosi oblékal na záda, největším problémem spících osob v noci byla tehdy jakási kláda (kmen stromu bez větví), případně kosa (nástroj ženců) a podobně. Třetí kategorie náležela pojmům identifikovaným jako vlastní jména, ovšem jména, která tehdejší kulturní prostředí jako jména nikdy nepoužívalo – Draculea, Tapi, Feďa, Stráša, Krist'ák, Kavče, Boubelín, Wabi, Rysák, Hadži, Akela či Cimbura. Postupně vysvítal další matoucí skutečnosti. Přesto, že se jednalo o popisy dějů a osob z ryze českého kulturního prostředí, téměř v polovině případů byla užívána anglosaská či iberská jména, stejně tak i pro názvy předmětů a míst. Pedro, Johnki, Charlie a další. Většina zeměpisných údajů nesla názvy a jména, která historie na území Čech nikdy nezaznamenala jako název žádného místa. Mnoho místních lokalit zde bylo pojmenováno názvy, které příslušely místům a lokalitám kdesi v severní Americe. Jiné názvy v tomtéž textu naopak odpovídaly

přesně skutečnosti platné v danou dobu.

Rukopisné texty zcela evidentně spolutvořilo více osob. Strojopisné a tištěné texty zřejmě také (některé byly podepsané), ale opisoval je vždy jediný člověk na tomtéž mechanickém stroji či computeru.

Částečným klíčem k pochopení celého smyslu textů se pro mne stala analýza nejčastěji se vyskytujících slov a slovních spojení. Zjistil jsem, že autoři textů nejčastěji: jezdili na vandry, pořádali potluchy, mlátili do kytary, salašili se, plnili ohňohodiny, mohli se umlátit smíchem, kempovali, zalézali pod igelit, klohnili gábl, slopali čajdu a podobně. Nedávalo to ani nejmenší smysl. Tak například mlátit do kytary. Mentaler mi zobrazil starý hudební nástroj zvaný kytara, křehkou a na jakýkoliv úder citlivou konstrukci. Šlo o poměrně drahý nástroj. Jaký mělo smysl zabývat se vcelku často a hojně zmiňovanou činností, mlácením do takových vzácných zvučících dřev? Igelit bývala tenká fólie plastu užívaná nejčastěji k výrobě nákupních tašek a sáčků, obalů všeho druhu. Proč se pisatelé neustále snažili pod nějaký igelit zalézat? Navíc to dělávali, jak jsem vyrozuměl, zpravidla v noci. Jak se mohou sebeagresivnější jedinci navzájem umlátit smíchem? Byl snad smích názvem převzatým pro nějakou zbraň? Panovaly tehdy tak drsné časy, nebo šlo o dobový rituál? Složeninu ohňohodina můj mentaler vůbec v této formě neznal i když jeho paměť obsahovala kompletní slovníky všech možných lidských kultur počínaje Chamurappiho kodexem, přes egyptské hieroglyfy, indiánské jazyky a slovníky tajných zednářských lóží, po jazyky moderních národů. Určité vodítka poskytly výrazy jako kempování. Jejich význam se dal odvodit od anglosaského camp – tábor. Mohlo jít o táboření. Čajda mohl být nápoj odvozený od vaření čaje. Salaš bývalo v dávných dobách dřevěné provizorní stavění pastevců ovcí v horách. Salašení mohl být výraz pro stavění takových zařízení, nebo pro časté pobývání v nich. Termín potlach můj mentaler znal, šlo o dávnou indiánskou slavnost spojenou se zapalováním ohně.

Fotografie obsažené hlavně v rukopisných, ručně vázaných textech zobrazovaly osoby v několika málo stále se opakujících situacích. Především osoby pálící oheň, vařící na jeho plamenech a zapalující oheň, přičemž konfigurace účastníků a předmětů v prostoru ohně svědčily o jistém stupni obřadnosti či rituálu. Byly zde vlajky, tváře osob na sebe braly vážný slavnostní výraz, byly jistým opakujícím se způsobem rozestavěny a podobně. Dále zde byly obrázky osob zachycované v chůzi po cestách v krajině, ve všech ročních obdobích. Tyto putující osoby nosily svá zavazadla zavěšená na zádech a

vyznačovaly se specifickým oblečením, které je zřejmě chránilo před vlivy neregulovaného podnebí. Do třetí kategorie bylo možno zahrnout osoby hrající na hudební nástroje a zpívající. O osobách, které zde velmi často nazývali autoři textů trampy, se hovořilo jako o lidech jezdících na vandry. Vandr (odvozeno z německého das Wandern = putování = cestování), se však podle jazykové logiky i podle zde zobrazených fotografických snímků, odehrával pěšky. Nenašel jsem ani jediný obrázek trampa v automobilu, na jízdním kole či jiném dopravním prostředku. Proč o sobě tito trampové nepřestávali tvrdit, že na vandry jezdí?!

Takových protimluvů se vyskytovalo povícero. Například neustále se opakující zmínky o stavění osad. Jak by mohly osoby neustále cestující a putující krajem stavět nějaké osady? My vědci jsme znali dosti dobře pojem osada. To byla lidská trvalá sídliště. Stavba domů, obdělávání polí a klučení lesa, chov dobytka a podobné ryze civilizační činnosti naprosto vylučují nějaké putování, nějakou nestálost. Nehledě k tomu, že zde udávaná jména osad žádná z dobových map nezaznamenala.

V pondělí jsem se vypravil do archivu stále ještě jako ve snách, za prvé proto, abych ukončil svůj pracovní poměr, za druhé proto, abych uzavřel s institutem smlouvu o nezávislé badatelské činnosti. Pracovní poměr jsem nyní již ukončit mohl, vzhledem k předpokládané finanční nezávislosti. Vzdát se pravidelného platu znamenalo nebýt obtěžován pracovními úkoly zadávanými mi vedením institutu a věnovat veškerý volný čas vlastnímu tématu bádání. Smlouva o nezávislé badatelské činnosti mi zajistila možnost využívat zdejší archiv celosvětovou mentalerovou sítí za paušální poplatek. Já, jakožto známý akademik a odborník na čtené a psané písmo, jsem mohl mít vše zdarma, kdybych se býval zavázal předat výsledky svého bádání nejprve k dispozici institutu. Tušil jsem však, že můj objev je natolik závažný a epochální, že dělit se o budoucí slávu a věhlas s institutem by bylo bláznovstvím. Má finanční nezávislost, utajené téma individuálního badatelského projektu a další okolnosti, vzbudily pochopitelně zvědavost a tak trochu i závist kolegů, dosavadních spolupracovníků i bývalých nadřízených. Od samého počátku začaly kolovat posměšky a nejrůznější bagatelizace i narážky na tajemnost mého podniku.

Síťový mentaler mi ale hned prvního dne poskytl jakési vodítko. Klíčový termín TRAMP mi zpřístupnil malé, ale významné množství informací vztahujících se k době 50. až 70. let před narozením mého

pradědka. Za takzvané první republiky v letech 1918 – po druhou světovou válku, údajně existovalo v naší zemi sociokulturní hnutí mládeže zvané Tramping. Konkrétní písemné či fotografické doklady v archivech chyběly, neboť v následujících historických obdobích plných zvrátů a násilí většina fyzických artefaktů i sbírek zanikla, byla rozkradena, nebo zůstala kdesi v soukromých sbírkách. Dochovalo se několik málo literárních dokladů stejného druhu, jaké jsem nyní vlastnil já sám. Tramping byl údajně hnutím symbolického odporu proti měšťanské morálce (takzvaní pad'ouři) a jeho protagonisté navrhovali návrat k přírodě a k primitivnějším společenským vztahům, jako alternativu stagnující přetechnizované společnosti. Inspirovali se buďto romantickým vlivem dějin amerického Divokého západu – westernem, nebo politickými ultralevicovými idejemi. Tyto skupiny tzv.trampů provokovaly své okolí násilnickými a záměrně hrubými způsoby, navrhovali návrat k bydlení v dřevěných srubech, chýších, nebo po indiánském způsobu jen tak v přírodě. Trampové navrhovali ústup od složitého občanského práva k primitivně vnímané lidové spravedlnosti, řešení sporů prostřednictvím soubojů, opěvovali a křísili hrdinský étos pistolníků a dokonce pirátů. Několik dochovaných písňových a literárních textů to dostatečně dokazovalo. Co se týče postavení ženy ve společnosti, trpěl trampský postoj jistou ambivalencí. Žena měla být na jedné straně plně podřízena muži hrdinovi, silákovi, lovcovi a živiteli, na druhé straně se připouštěla značná bigamie v rámci trampské tlupy, přičemž téměř smrtelným prohřeškem by byla promiskuita příslušnice tlupy (osady) za hranice této tlupy, do mocenského prostoru či teritoria jiné tlupy.

Názory na faktickou existenci trampského hnutí mezi světovými válkami se pohybovaly v celém spektru od naprostého popření jejich faktické existence, po názory připouštějící existenci trampingu coby svérázného kulturně provokujícího proudu literátů a umělců, jakých se tehdy vedle Devětsilu vyskytovalo mnoho. Faktické doklady o tehdejší trampingu měly skutečně pouze charakter filmových záznamů z koncertů a kabaretních představení. Pokud trampští autoři literárně tvořili, kupodivu nepsali o trampingu samotném, ale sepisovali brakovou literaturu ve stylu westernu. Jevilo se skutečně jako velká anomálie, že by tak rozsáhlé a radikální hnutí (pokud by tito trampové skutečně jezdili do přírody, tábořili a přespávali zde, stavěli boudy = salaše, žili podle svých vlastních pravidel a vytvářeli zvyky i tradice), nevytvořilo dokumentaci a uměleckou tvorbu týkající se vlastního života společenství. Podle archivních

záznamů zaniklo celé hnutí někdy ve druhé světové válce, která jeho protagonisty rozprášila po všech bojištích světa. Ti, kteří přežili, zřejmě zestárli a změnili názor.

Namyslel jsem všechny archivní záznamy o českém trampingu a zmizel domů do své vlastní laboratoře.

Můj nález a mé bádání ukazovalo na skutečně epochální objev. Můj pradědek byl skutečný tramp. A to třicet až padesát let po domnělém zániku trampingu v Čechách! Měl jsem v ruce důkazy o tom, že tramping žil u nás plným životem ještě na přelomu tisíciletí. Měl jsem v ruce nikoliv nějaké westerny psané pod bizarním pseudonymem Bob Hurikán, ale doklady nepochybně monitorující hnutí samo. Kroniky, zápisy, reportáže z akcí, fotodokumentaci, texty písní a dokonce i poezii. Byly tu povídky objasňující zasazení hnutí do kulturního kontextu doby, objasňující vztah trampů k většinové společnosti a naopak. Byl zde celý poklad svérázné slovesnosti, doposud nedešifrovaný slovník slangových výrazů a cosi z čeho bylo lze vygenerovat vývoj hnutí v rozmezí dvaceti, snad i třiceti let. Byla to má životní šance. Událost, která se v mém oboru nestává každý den.

V dalších dnech jsem začal zvolna uskutečňovat svůj projekt. Kolegyně Balašová se sice posmívala, že jsem si ukousl příliš velké sousto, ale byla ochotna mi tu a tam s něčím pomoci. Za prvé byla zřejmě sama zvědava na objevené poklady, za druhé ji nepochybně vyslali moji bývalí závistiví kolegové, aby tak z 50 % infiltrovali nově vznikající tým Náhlík – Balašová. Můj projekt se skutečně nedal nazvat skromným. Obsáhnout celek trampského hnutí v našich zemích od jeho tajemného počátku po jeho neméně tajemný konec, uvést celé hnutí do dobových sociálních a kulturních historických souvislostí, dokladovat svá tvrzení, zpracovat je v obsáhlou vědeckou práci a vydržet poté v palbě všech oponentů, to mne mohlo v mé profesi učinit nesmrtelným a mohlo mne to také profesně naprosto zničit a diskvalifikovat. Balašové jsem svěřil shromažďování dostupných a dohledatelných materiálů od počátků hnutí po rok 1970. Tento rok se totiž ukazoval jako významný předěl. Materiály mnou objevené ve staré studni byly všechny, dle jejich pečlivého datování, vytvořeny až po tomto roce. Nejstarší strojopisné exempláře nesly datum 1971 a ručně psaná kronika 1970. V trampském hnutí zde byl patrný jakýsi závažný předěl. Podle toho, co jsme věděli o předválečném trampingu, měl ryze westernový charakter. Kopíroval mluvu Divokého západu,

oblečení, zbraně a podobně. Skupinky trampů se nazývaly osady podle osadníků cestujících přes americkou prérii. Trampové tehdy pořádali velké akce s početným zastoupením. Jejich rituálních ohňů se zřejmě účastnily desítky, snad i stovky osob. Po roce 1970 hnutí zjevně úplně změnilo charakter. Náhle zde byly jen malé skupinky o několika členech a hnutí jakoby ztratilo zájem o Divoký západ. Z toho zůstala jen jména a pseudonymy, což naznačovalo jistou kontinuitu. Ve spisech se hovořilo více o přírodě, o poutnících, vyskytli se básníci opěvující osobní individuální svobodu a hlásající odpor k městskému způsobu života. Jakýsi rousseauovský návrat k mystice přírody. Z tohoto hnutí náhle zmizel třesk pistolí, bučení krav a dunění těžkých osadnických vozů. Vyzařovalo z něho téměř nábožné ticho, zamyšlení, jemná a romantická láska. Abych zjistil, co způsobilo změnu, musel jsem hnutí promítnout na pozadí skutečných politických a sociálních událostí té doby. V roce 1968 došlo k násilnému obsazení Československa vojsky ruských komunistů a tato okupace trvala do roku 1990. Společnost po krátkém období protestů rezignovala, nastalo období stagnace, oportunistu a prospěchářství. Trampské hnutí se zaměřením na divoký západ se zřejmě ocitlo v konfliktu s komunistickou mocí zaměřenou ideově na východ a vyznavače westernu postihovala perzekuce. Zjistil jsem, že na podzim 1970 byla také oficiálně rozpuštěna skautská organizace. Ještě nikoho z mých kolegů historiků nenapadlo tuto skutečnost zkoumat a já se o a dozvěděl teprve z ručně psané skautské kroniky v mé laboratoři. Zřejmě přežili jen trampové orientovaní na ideově nezávadná témata. Ve spisech se totiž vůbec neobjevovaly úvahy o politice a společnosti. V tom smyslu byly spisy naprosto inertní. Kdybych dokázal jen tuto jedinou skutečnost, zajistilo by mi to ve vědeckém světě nehynoucí slávu. Já ale mohl udělat mnohem více.

Hned zpočátku jsem udělal jednu z největších chyb. Brzy se mi totiž podařilo identifikovat časopis s problematickým názvem Pajda jako časopis vydávaný a psaný skupinou zdejších, plzeňských trampů. V prvních dvou jeho číslech se vyskytoval pseudonym Pískle. V krabici se samostatnými strojopisnými podklady jsem ale našel tentýž text podepsaný jakýmsi Miroslavem Svobodou. Jméno mne zaujalo, protože v této děsivé době muselo být samo o sobě provokací. Tento tramp musel být nesmírně oblíbeným a společenským člověkem, ovšem se sklony k alkoholismu, neboť v mnoha textech zachycujících trampský svět v rozmezí zhruba 30 – 40 let, se mnohokrát vyskytlo svědectví mnoha členů skupiny, že kdosi pil

s mírou (uváděno i s opakovanou gramatickou chybou v prvním písmenu jména). Okamžitě jsem pojal podezření. Jeden z mých vědeckých kolegů zastávající v ústavu funkci vedoucího Oddělení písemných záznamů vývoje církví a náboženství, se jmenoval Doc. ThDr. Pavel Svoboda Ph.D. Po připojení mi ústavní mentaler rychle zprostředkoval vstup do archivu matričních záznamů a pak již nebylo těžké zjistit, že pradědeček Pavla Svobody se skutečně jmenoval Miroslav Svoboda. Kolegyně Balašová zřejmě informaci vynesla z mé laboratoře ven a od té chvíle jsem v docentu Pavlu Svobodovi získal zarputilého osobního nepřítel. Pavel se cítil nesmírně dotčen tím, že si dovoluji jméno jeho prapředka spojovat s jakousi hypotetickou bandou lesních podivínů, zvláště když je dostatečně známo a doloženo, že onen Miroslav Svoboda byl váženým a své cti dbalým občanem, budovatelem ústavu pro tělesně postižené s názvem Exodus, vystudovaným teologem, členem Křesťanské a demokratické unie – Československé strany lidové, komunálním politikem a k stáru velkým sběratelem a archivářem náboženské psané literatury. Jeden z jeho potomků byl později dokonce povýšen panovníkem do šlechtického stavu. Pseudonym Pískle rozžhavl pana docenta Svobodu doběla a od té chvíle nelitoval času ani námahy, aby mne profesně zničil. Postupně okolo sebe soustředil skupinu zanícených oponentů mé práce a děsil je myšlenkou, že studium takzvaného trampingu je pro mne ve skutečnosti jen jakýsi klacek, kterým hodlám postupně utlouct každého, kdo by se dostatečně neklaněl mé vědecké autoritě. U kohokoliv prý mohu „objevit“ nepochybné spojení jeho předků s partami asociálních primitivů a jeho rodinu tak nenapravitelně společensky zlikvidovat. Docent Svoboda však zatím neviděl mé materiály a já si byl naprosto jist, že váha takových důkazů je drtivě přesvědčivá a hodlal jsem je uveřejnit teprve tehdy až dokončím svou studii.

Postupně se mi dařilo jednotlivé materiály rozčlenit a chronologicky seřadit. Ručně psaná skautská kronika, nejstarší dokument pokladu, popisovala období, kdy generace našich prapředků teprve dospívala a vyrůstala z klukovských let. Po zákazech a rozpuštění skautské organizace Junák tito mladí muži a ženy zřejmě bez jakékoliv ideologické nálepky pokračovali ve svém ježdění do přírody, salašení a zapalování ohňů. Nikoliv všichni, ale někteří jistě. V přírodě zřejmě narazili na zbytky skupin (osad) rozprášeného westernového trampstva, převzali jejich mnoho desítek let starou a pěstovanou tradici, přizpůsobili si jejich rituály a kulturní projevy tak, aby tyto již

nedráždily režim po politické stránce a pokračovali v jejich rozvíjení po svém. Tehdy se zřejmě začala vytvářet jejich celoživotní přátelská pouta napříč celou republikou. Jistě, byli vyvrženci dosavadní městské kultury a pro budovatelsky motivovanou společnost byli jen tuláci bez kladného vztahu k práci a kolektivu. Svobodní a důstojní se cítili jen mezi sebou.

Podářilo se mi identifikovat jednotlivé okruhy podle geografického principu. Byl zde plzeňský okruh zaměřený na jih, jihozápad a severozápad (Šumava, Český les, Slavkovský les a Tepelská vysočina). Dále zde byl pochopitelně pražský okruh zaměřený na Povltaví, dolní Berounku, Křivoklátsko a především Brdy. Na jihu existovalo umělecky a literárně velmi silné centrum v Táboře (Horní Povltaví, Šumava, Jižní Čechy). Silná se zdála být také moravská komunita v Brně zaměřená na oblast Moravského krasu a malá skupina okolo Nitry, jediná zahraniční skupina na Slovensku. Kromě těchto okruhů a skupin existovali zřejmě jednotlivci téměř ve všech větších městech a ve všech oblastech státu, ale ti se vždy vážali na některé z identifikovaných center. Na Slovensku zůstalo hnutí slabé a dokumenty z konce období, první dekády nového tisíciletí, již zmiňovaly pouhá dvě jména. Zdálo se, že všechny tato centra organizovala literární činnost a vydávala některý časopis. Příslušníci hnutí z Brna, Prahy, Tábora, Plzně i odjinud se nepochybně navzájem znali a poměrně často se vídali. Průsečík všech kontaktů mi po pečlivém zaměřování vycházel v místech hlubokých lesů (v té době) východních svahů Brd okolo Dobříše. Tam se pravděpodobně vyskytovalo nejvíce jejich „campů“ (stálých tábořišť), utajených před zraky veřejnosti a represivních orgánů režimu.

V dokumentech se vyskytovalo několik sešitů s ručně psanými vzkazy a s mnoha stovkami různých podpisů, které zpočátku nedávaly smysl, ale později jsem je k mému velkému úžasu identifikoval podle jinde uváděných jmen campů. Byly to takzvané návštěvní knihy z několika takových campů. V některých jsem dokonce našel fotografie s dobovými záběry těchto tábořišť. Má práce tím dostala úžasný impuls. Z těchto podpisů a jmen se daly sestavit přehledy osob, které v tom kterém období navštěvovaly ten který camp. Začínal jsem se s těmi dávnými trampy seznamovat, jako by byli moji přátelé. Začínal jsem je osobně znát z fotografií, mohl jsem mapovat jejich život víkend za víkendem. Četl jsem jejich myšlenky a vzkazy z nichž hovořilo hluboké přátelství i břitký humor. Dokonce jsem poodhalil část svého tajemství a zanesl tyto vzácné artefakty na naše Oddělení

grafologické personologie (samozřejmě jsem knihy nedal z ruky po celou dobu zkoumání jsem byl přítomen). Doktor Drnek, tamní odborník, mi po důkladném zkoumání potvrdil, že zápisy a podpisy v sešitech skutečně patří 364 různým osobám. Pravost, či přesnou dataci ovšem potvrdit nemohl.

Toto grafologické zkoumání vyvolalo v ústavu malou revoluci. Moji oponenti si za prvé uvědomili, že mám zřejmě k dispozici skutečně historické materiály nedozírné hodnoty (pokud by byly pravé), za druhé se k mým oponentům přidal sám grafolog doktor Jan Drnek. V mých knihách totiž našel jeden, několikrát se opakující pseudonym Akela. Mentaler rychle prověřil, že se jedná o jméno literární postavy z tehdy rozšířené a oblíbené Kiplingovy Knihy džunglí. Jenže doktor Drnek byl hrdým vlastníkem dvou skutečných tištěných knih, skvostů, kdysi napsaných a vydaných jeho pradědečkem stejného jména. Do jedné z těchto knih se tento pradědeček, jejich autor, vlastnoručně podepsal jako Jan Akela Drnek. Ztotožnění slavného a ve své době ctěného prapředka s tlupou špinavých lesních opolidí (jak bylo řečeno) doktora Drnka rozběsnilo. Přinesl mi na ukázkou fotografii svého pradědečka ve zralých létech, obtloustlého pána s velkým, staromódním knírem a bradkou, oblečeného v přesně padnoucím společenském obleku a řval na mne, jestli si takhle představuji toho svého trampa. Mentalerem mi zprostředkoval archivní výstřižky z novin, které jeho prapředka zobrazovaly a popisovaly jako společensky angažovaného měšťana, ctihodného literáta, ředitele jakési veřejně prospěšné sociální instituce. Drnek dokonce kdesi v hlubinách archivů vyhrabal fotografii a článek ze sobotního vydání regionálního deníku o svém předkovi, datací odpovídající mému zápisu v trampské kempovní knize. I na této fotografii byl jeho prapředek ve svých pouhých 30 letech oblečen ve společenském obleku a psalo se zde o něm jako o vysoce výkonném tiskovém mluvčím generálního ředitele Škodovky.

Drnek měl pravdu. Vypadalo to neuvěřitelně, že by spisovatel zastávající takto společensky závažné a důležité funkce, žil dvojím životem jako Dr. Jekyll a Mr. Hyde, ve všední den se tvářil coby společensky akceptovaný a konformní měšťanský muž, zatímco o víkendy by šlapal po horách, hrabal se v popelu, jedl z plechové misky, hulákal s podobnými zjevy při kytaře a v noci zalézal pod igelitový sáček, salašil v jakémsi pytli pod stromem na jehličí, spolu s brouky, blechami a ještě děsivějšími tvory. Navíc podezření na trampskou příslušnost pradědečka již druhého mého kolegy a

zaměstnanec ústavu zakládala podezření, že docent Svoboda se vůbec nemýlil, když mne označil za intrikána, který se pomocí takzvaných historických materiálů a záhadného nálezu ve své studni, pokouší vydírat, zastrašovat a kompromitovat akademiky ústavu. Od této chvíle jako bych byl měl prašivinu. Nikdo se mnou nechtěl vejít do styku, aby se náhodou také neukázalo, že jeho pradědeček byl trampem. Slovo tramp se na půdě ústavu stalo tou nejstrašlivější a nejodpornější nadávkou. Mne začali bývalí kolegové mezi sebou nazývat Doktorem Trampem a rozhlašovali, že hodlám založit nové Oddělení trampologie, což vyznělo stejně, jako bych se chtěl zabývat vyvážením a recyklací fekálií.

Já však nemohl přestat jen proto, že se můj výzkum dotýkal ctihodnosti předků některých kolegů a u jiných vyvolával pocity nejistoty. Od začátku bylo zřejmé, že mé výzkumy přinesou neuvěřitelné objevy a setkají se s nedůvěrou, strachem, malostí a přízemností. Nesl jsem svou kůži na trh a vsázel vše na jednu kartu. U geniálních objevů tomu tak zpravidla bývá.

Musel jsem se však lépe připravit na útoky, které přijdou a musel jsem vědět, kdo všechno se ještě stane mým nepřítelem. Začalo pro mne období důkladné analýzy trampských pseudonymů, porovnávání textů pod které se podepsali jejich autoři, porovnávání různých tvrzení v nalezených textech a porovnávání fotografického materiálu. Cílem mé práce se nyní stalo přidělit všem občanským jménům, která jsem mohl z materiálů zjistit, jejich trampské pseudonymy, konkrétní tváře, místa bydliště a různé životopisné údaje. Poté jsem musel pomocí zvláštního modelovacího programu rekonstruovat osobnosti těchto trampů, jejich povahové rysy a také občanská zaměstnání. U každé takové osoby automaticky prováděl můj mentaler pátrání v tiskových archivech historie žurnalistiky po člancích se zmínkami o této osobě, pátrání v historických archivech pozůstatků po nejrůznějších institucích a podnicích a nakonec pátrání v v matričních archivech po genealogických liniích. Měsíc usilovné práce mi přinesl konečně úspěch. Z 526 jmen a pseudonymů vyskytujících se v nalezených materiálech jsem identifikoval plných 59 skutečně existujících a také jinde zmiňovaných osob.

Čekal mne šok. Až na 2 osoby trestané za krádež a zpronevěru a 1 osobu postiženou zákonem za mravnostní delikty, šlo o samé společensky akceptované persóny. Ovšem jen asi jen necelá polovina z oněch 56 bezúhonných by se dala nazvat ctihodnými předky. Mentaler mezi ověřenými jmény našel 4 trampy s pozitivní lustrací

v archivu agentů komunistické Státní bezpečnosti, čili docela obyčejné donašeče a práškače. Dva se stali policisty po pádu režimu, 5 bylo vojáky z povolání a 1 dokonce příslušníkem speciální jednotky bojující v zahraniční misi. Byla zde 1 brněnská trampka s pochybnou živností vědmy a věštkyňe, která se roku 2012 při turistickém zájezdu ponořila v rámci hromadného buddhistického obřadu do vln Gangy a již se nevyonořila. Vydavatel trampské edice Avalon se v 62 letech zamiloval do své čtrnáctileté sekretářky a kvůli ní vytuneloval celý podnik, načež uprchl do Jižní Ameriky. Z této malé skupiny vzešlo 12 ředitelů velkých podniků, 2 miliardáři, 8 úspěšných politiků, 1 ředitel Bezpečnostní informační služby, 1 ředitel hudebního vydavatelství, 2 muži povýšení do šlechtického stavu, několik dělníků a prostých úředníků, 1 zakladatel gay klubu, 1 šéfredaktorka feministického časopisu, místopředseda monarchistické a předseda okresní organizace Křesťanské a demokratické unie – Československé strany lidové, katolický farář a jáhen, autor 22 filosofických děl, spisovatel beletrie, arktický badatel a cestovatel přijatý za náčelníka jedním amazonským kmenem, 3 ředitelé sociálních institucí a 1 archivář.

Společenský, zájmový, povahový a profesní rozptyl takhle malého vzorku jediné, původně stejnorodé a poměrně unifikované sociální skupiny, byl neuvěřitelný. Pochopil jsem, že zjištěná fakta budu muset zveřejnit, protože moji oponenti by si je později zjistili také, ale tato zjištěná fakta budou jasně hovořit proti existenci trampského hnutí coby původní líhně a základní society naznačeného spektra osobností. A což teprve kdyby se mi podařilo identifikovat zbylé stovky pseudonymů. Ani z mého pohledu to nedávalo smysl. Takový sociální rozptyl odporoval všem sociologickým zákonitostem a byl takřka nevysvětlitelný z hlediska společenských věd.

Vše, co se mi zatím podařilo nezvratně dokázat, byla existence skutečných osob, jejichž jména a pseudonymy se vyskytovaly v mých nalezených materiálech. Nepochybné bylo také stáří materiálů a čas jejich uložení ve studni. Nikdo nemohl tvrdit, že jsem materiály padělal, že jsem vytvořil nový Zelenohorský rukopis, jak posměšně hlásal můj úhlavní nepřítel Doc. Dr. Svoboda. Mé vlastní zoufalství mne dohnalo k velmi riskantnímu činu. Musel jsem podstoupit zkoušku ohněm. Vše nebo nic.

Obtelefonoval jsem své největší kritiky a vyzval je, aby libovolně dlouhou dobu sami zkoumali v mé domácí laboratoři veškeré mnou nalezené materiály a aby pak, jako seriózní vědci, sestavili stručný a jasný seznam námitek proti mým závěrům. Ani jeden z nich si

pochopitelně takovou příležitost nenechal ujít. Scházeli se v mé laboratoři déle než měsíc. Citlivá čidla a kamery zajišťovaly, že se nikdo z nich nepokusí některé materiály odnést, zcizit či poškodit. To jsem ale ani neočekával, neboť přes všechnu zášť vůči mé osobě, byli skutečně seriózními vědci jakmile jednou uznali pravost materiálů co do jejich stáří, nikdo z nich by se tak neetického činu nedopustil, tím spíše, že by tím oslabil sílu a váhu svých protiargumentů. Já sám jsem se spolu s asistentkou Balašovou v té době zabýval terénním výzkumem o kterém ještě bude řeč.

Po 41 dnech usilovného zkoumání mi zvolený předseda této oponentní komise Doc. Dr. Svoboda, s vítězoslavným úšklebkem předal mentalem seznam námitek podepsaný všemi členy komise, vesměs uznávanými akademiky.

„Závěry výzkumu níže podepsané oponentní komise ke zkoumaným rukopisným a tištěným materiálům nálezu profesora Náhlíka.“ (doba zkoumání a seznam zkoumaných materiálů)

1. Oponentní komise (dále jen OK) se shoduje v názoru, že předložené materiály jsou pravé, že jejich stáří prof. Náhlík stanovil přesně a též v odhadu stáří uložení materiálů v taktéž zkoumané studni na pozemku prof. Náhlíka.
2. OK se neshoduje s názorem prof. Náhlíka na existenci sociokulturního českého hnutí takzvaných „Trampů“ v uvedeném rozmezí let 1970 – 2010 a vyjadřuje též pochybnosti o existenci tohoto hnutí kdykoliv po II. světové válce z následujících důvodů:
 - a) Nic v těchto materiálech nevyvrací námitku, že byly ve své době podvrženy jako svérázná kulturní či politická mystifikace.
 - b) Žádné takto široce založené hnutí existující v uvedené době nemohlo být svým charakterem apolitické a nevyjadřovat se vůbec k probíhajícím převratným historickým událostem. Takto do sebe uzavřené a politicky inertní hnutí je nemyslitelné v jakémkoliv epoše.
 - c) U osob, které byly prof. Náhlíkem skutečně přesvědčivě občansky identifikovány se projevuje tak různorodé spektrum občanských zaměstnání, zájmů, angažmá, povahových rysů a životních osudů, že je sociologicky nemožné, aby všechny tyto osoby sdílely po mnoho let společnou societu.
 - d) Fotodokumentace nemůže sloužit jako důkaz identity osob, neboť je fotografie zachycují ve velmi mladém věku, kdežto

historické fotografie ze soukromých a historických společenských archivů je naopak zachycují převážně v pokročilém věku, pokud jsou k dispozici. Srovnáním nelze ani v jednom případě prokázat identitu osoby a i kdyby to možné bylo, mystifikátor mohl nějakým způsobem získat mladické fotografie těchto různých osob a fotomontáží či jiným způsobem je přenést do materiálů.

- e) Ani u jedné z 59 historicky identifikovaných osob nebylo pátráním OK prokázána jediná zmínka, že by kdy byli příslušníky zmíněného trampského hnutí, že by trávili byť jen jediný víkend v lese za takto společensky neúnosných podmínek. Ve zmíněné době bylo zcela jistě společensky nemožné, aby všechny tyto osoby žily dlouhá léta prakticky dvojím životem.
- f) Protože materiály pochází z doby, kdy byly v módě studentské happeningy a nejrůznější kulturní hnutí, existuje domněnka, že se ve skutečnosti jednalo o zdařilo happeningovou mystifikaci ve které bylo záměrně angažováno mnoho různorodých osob, tyto osoby byly pak fotografovány v naaranžovaných přírodních kulisách a podílely se na sepsání různých rukopisných dokumentů i vlastních podpisů. To vše za účelem vytvoření dojmu, že existovalo toto bizarní a společensky neakceptovatelné hnutí. Pravděpodobně se jedná pouze o umělecký záměr jisté doposud neznámé kulturní skupiny.
- g) Účast několika pozitivně lustrovaných příslušníků StB napovídá tomu, že by se mohlo jednat o další, doposud nezaznamenanou dezinformační kampaň této zločinecké organizace zaměřenou na zdiskreditování odpůrců režimu. U několika identifikovaných osob (Náhlík, Svoboda, Drnek, Štogr, Novotný aj.) je známo, že byli aktivními odpůrci režimu. Tito lidé by se jen těžko dokázali pohybovat v tomtéž prostředí spolu s donašeči a sluhý represivního režimu. Záměr této zpravodajské kampaně byl, znemožnit tyto osoby v očích veřejnosti a představit je jako asociální živly a spodinu. Tito lidé mohli být již v mládí a pak ještě mnohokrát při zatčení fotografování v naaranžovaných kulisách a jejich rukopis mohl být napodoben. Podobné dezinformační kampaně organizované StB proti jiným skupinám odpůrců jsou dostatečně známy a prokázány.
- h) Podezřelým se jeví rozpor mezi pseudonymy (iberský a angloamerický původ) a popisovanou činností údajné skupiny dokumentovanou v materiálech, která naprosto není

westernového charakteru. Tento rozpor by také napovídal, že se jedná o mystifikaci inspirovanou prokazatelně existujícím tramským hnutím v meziválečném období (tehdy se jednalo o westernové zaměření).

- i) Z analýzy a porovnání zápisů v tzv. kempovních knihách vyplývá, že například samotný prapředek prof. Náhlíka nazývaný zde Vokoun, by se musel nejméně v 5 případech nacházet současně (ve stejný den i hodinu) na dvou či třech místech, vzdálených od sebe 100 km i více. Opakující se zápisy typu: *Tady jsem taky byl, Vokoun*“ nepůsobí příliš věrohodným dojmem. Tyto zápisy jsou psány různým rukopisem ve stejný den a spojení slov tady – taky, přímo ukazuje na mystifikační úmysly pisatele.

Moji oponenti měli ve svých vývodech bohužel pravdu a já jejich závěry, ač nerad, respektovat musel. Naznačili několik možností, které jsem žádným způsobem vyvrátit nedokázal a dokud to nedokážu, budou mé materiály sice cennou archiválií ústavu s nesmírnou hodnotou co do výzkumu období písemné a rukopisné záznamové komunikace, ale má teorie a má vědecká práce o existenci kontinuálního tramského hnutí od roku 1918 nejméně do roku 2010 by se stala čímsi, co by mne profesně naprosto vyřídilo. Již nyní kolovaly o mé profesionalitě po celém ústavu zlomyslné posměšky a vtipy. Jakmile bude zveřejněna existence materiálů a také zvěry oponentní komise, bude mne za odborníka považovat jen málokdo. Zkrátka jsem se nechal unést přesvědčivostí nalezených materiálů a posedla mne touha po akademickém věhlasu, takže jsem opominul základní zásady své profese a práce.

Přes to všechno jsem se ještě vzdát nemínil. Bylo zapotřebí nějak dokázat, že tramské hnutí v uvedeném období skutečně existovalo, že bylo dlouhodobým společenským jevem a nikoliv pouze mystifikací svérázné recesistické umělecké skupiny či dokonce tajné policie socialistického režimu. Naše důkladná a vše prověřující věda by totiž byla schopna tvrdit i o klínovém písmu na hliněných destičkách dosvědčujícím existenci jistého babylónského vládce či existenci města Uruku, že nelze vyloučit mystifikaci svérázné umělecké skupiny či zájmové skupiny záludných asyrských agentů, kdyby... No jistě! Kdyby neexistovaly archeologické vykopávky přesvědčivě dokazující, že zde zmíněné město v té a té době stálo dlouhodobě bylo obýváno. Onu dlouhodobost dosvědčovala téměř

vždy analýza odpadních jam a smetišť. Existenci tramského hnutí jsem mohl přesvědčivě dokázat jedině tehdy, pokud by se mi podařilo nalézt nějaký skutečný tramský camp, základy nebo stopy kde bývaly zaraženy kůly dřevěné boudy, vrstvy popela ohniště, zbytky nástrojů a také odpadní jámu. Jestli totiž naši předkové jezdili na takové místo víkend co víkend, museli mít nějakou odpadní jámu. Kam by jinak házeli zbytky jídla, obaly, zvláště kovové obaly (v té době se vyráběly tzv.konzervy = jídlo hermeticky uzavřené v kovovém válcovitém obalu)?

A právě touto činností jsem se zabýval již v době, kdy oponentní komise zkoumala mé materiály a prověřovala mé závěry. Bohu díky se v nalezeném pokladu vyskytoval také dokument, který by se dal označit za pozvánku na jednu z tramských akcí s názvem potlach a s datem 1. 10. 1984. Důležitou součástí pozvánky ovšem byla přetištěná podrobná mapka s poměrně přesnou lokalizací campu zvaného Peruťárna. Možná podle výskytu ptactva. Místo se nalézalo poměrně blízko plzeňského sociotopu, směr jihozápad, u metastáze jménem Brod u Stříbra. Porovnání se současnou mapou oblasti provedl pochopitelně počítač a ten vyznačil přesné místo na dnešním okraji městečka. Z katastrálního porovnání vyplývalo, že se v současné době jedná o soukromý pozemek, ovšem jedno ze vzácných nalezišť pitné vody, takže zde nestála žádná budova nyní, ani nikdy před tím v minulosti. Pozůstatky campu zde mohly být pod vrstvou původně lesní hlíny nedotčené.

Navrhl jsem svým oponentům na půdě ústavu, aby byl proveden tento poslední důkaz a pokud nebude úspěšný, uznám, že jsem se mýlil. Potřeboval jsem totiž zapojit do spolupráce Oddělení lokální archeologie, které jediné disponovalo prostředky a technikou i kvalifikovanými odborníky. Práci museli provést odborníci podle všech pravidel svého oboru, aby byly výsledky uznány za nepochybné a ověřené.

Ústav se rychle dohodl s majitelem na kompenzacích případných škod a toptéra mne na místo dopravila i s celým týmem a vybavením za slabou půl hodinku. Lokalita se nacházela v dislokaci na plošince u soutoku dvou potoků a před 100 lety musel všude okolo stát les. V jílovité půdě se dařilo borovému dřevu, což jsme mohli pozorovat podle rozsáhlé, na západ se táhnoucí dřevofarmy, kde právě toto dřevo vyráběli dokonce na přirozené kořenové bázi. Trámy, prkna a dřevěné desky zde mohly dobře růst právě díky dostatku dobré podzemní vody. Plácek mezi povrchovými strouhami byl dnes holým

vybetonovaným parkovištěm pro vozy čerpačů obsluhující hloubkové artézské vrty jichž jsem v okolí napočítal 9.

Inženýr Rampich, ještě než jsme přistáli, provedl shora snímkování ve vrstvách a po chvíli mi ukázal na display obrazovky. Stopy pod půlmetrovou naplaveninou hlíny splavené dešti z odlesněné stráně nad pláckem, ukazovaly 6 bodů v pravidelném geometrickém útvaru, obdélníku 6 x 4 metry. Také zde byla stopa kruhu o metrovém průměru a okolo stopy v dalším, soustředném kruhu. Rampich mi téměř poblahopřál. Byla to trefa. Obdélník označoval místo, kde stála kdysi stavba na šesti kůlech. Kruh býval zřejmě ohništěm okolo kterého byly do země zapíchnány opěrné nohy laviček na sezení. O 100 metrů dále, již za hradbou vodárenského pozemku, našel Rampich nade vši pochybnost odpadní jámu.

Toptéra přistála a technický tým vybudoval tábor z nafukovacích přenosných komor. Byla zde laboratoř, jídelna i ložnice pro členy týmu. V dalších dnech začalo opatrné odbourávání betonu z plochy parkoviště a pak odkrývání zemního svršku, které se stalo ještě opatrnějším, jakmile archeologové narazili na první skutečně hmatatelné stopy po dávném tábořišti – campu.

Na sklěněných stolech v hermeticky uzavřené laboratoři se postupně objevovaly jednotlivé nalezené artefakty. Aluminiová lžice a také jakási kulatá miska ze stejného materiálu o níž archeologové tvrdili, že mohla být dvojúčelovou součástí tábornické výbavy, totiž miskou a zároveň také víčkem uzavírajícím jinou, hlubší nádobu. Ta se však nenalezla, takže zůstalo u předpokladu. Laborantka slečna Hořejší vyslovila obdiv nad tím, jaký museli tito přírodní lidé mít vyvinutý instinkt pro používání materiálů co nejméně zdraví závadných. Vůbec například nepoužívali plasty. Jen sklo, kovy, kůži, látku a podle obsahu pryskyřic, ještě tehdy přírodně pěstované dřevo.

Asi za týden po odkrytí prvních konkrétních důkazních předmětů potvrdil Ing. Rampich, že existenci takových konstrukcí a staveb právě na tomto místě mohou vysvětlit skutečně pouze mnou nalezené texty. Uspořádání lokality a jejích jednotlivých částí neodpovídalo žádnému jinému známému urbanistickému účelu dané doby. Bohužel se stále nedařilo nalézt přesvědčivé důkazy dlouhodobého, alespoň několikaletého užívání tohoto tábořiště tramskou skupinou. Některé nalezené předměty, například nádoby, nesly stopy očouzení v ohni a na vnitřní straně mikroskopické zbytky DNA odpovídající prasečí tkáni, tudíž se v nich beze všech pochyb vařilo. Jenže po odkrytí ohniště se ukázalo, že vrstva popela na jeho dně je velmi tenká a vůbec

nenasvědčuje několikaletému hromadění zbytků po okysličovacím procesu biomasy. I kdyby trampové pálili v tomto ohništi dřevo jen desetkrát či dvacetkrát, musela by být vrstva popela a uhlíků mnohonásobně vyšší. Vyslovil jsem zcela revoluční domněnku, že trampové možná popel z ohniště někam odnášeli a celý kruh od zbytků pravidelně čistili. Taková činnost sice nedávala smysl, ale ještě jsem neznal všechny trampské rituály a obřady spojené s ohněm. Ing. Rampich mínil, že pak by se zbytky popela musely nalézat v právě odkrývané odpadní jámě.

Archeologové sice nedovedli rekonstruovat vzhled stavby umístěné asi 10 metrů severozápadně od ohniště, ale shodli se v mínění, že byla dřevěná, na místě postavená z materiálu, který v té době v okolí divoce rostl, tedy z menších, oklestěných stromků – klád. To mohlo být určitým vysvětlením stále se opakujících tvrzení v mých textech, že „v noci byla kláda“. Stavěli tedy s největší pravděpodobností v noci a postupně, vždycky když našli nějaký vhodný volně rostoucí stromek. Noční budování stavby možná souviselo s nevyjasněnými majetkovými právy na volně rostoucí dřevo či užívání pozemku.

Když totiž na místo přiletěli také moji nejvýznamnější oponenti doktoři Drnek a Svoboda, napadli věrohodnost mé teorie campu právě z této stránky. Probrali důkladně historický katastr nemovitostí a nikde v něm nenalezli záznam o koupi či vlastnictví právě tohoto pozemku soukromou osobou. Pozemek i daleké okolí patřili od roku 1948 do roku 2045 instituci zvané Lesní správa. Nebylo nalezeno ani žádné povolení k tak nápadné stavbě, jako byla budova s půdorysem 6 x 4 metry. Ona instituce ani nikdo jiný stavbu nevybudovali a její budování nepovolili. Navíc bylo mými oponenty zjištěno, že od roku 1977, nepřetržitě po celou dobu dokumentovanou mými materiály, byl v platnosti velmi přísný Lesní zákon doslova zakazující zapalování ohňů a vůbec i přenocování na území Lesní správy. Lesní správa vlastnila tehdy téměř všechny lesy v této zemi. Tento strašlivý a neúprosný argument ničil mé poslední naděje. Těžko bych mohl tvrdit, že tak rozsáhlá sociální skupina jako byli trampové, mohla po celá dlouhá desetiletí bez adekvátních následků a postihů, takto zásadně porušovat zákony a pohrdat právem. Každému i mně, připadalo nepředstavitelné, že by si takové hromadně a dlouhodobě provozované trestné činnosti nikdo nevšiml a na ni nereagoval. Má tvrzení opřená o starobylé texty, se v tomto světle stávala tvrzením o existenci téměř absolutní anarchie a kdokoliv mohl dokázat, že tomu v dané době tak nebylo.

Nálezy učiněné Rampichovou skupinou po vytěžení všech vrstev odpadní jámy vyvolávaly nadšení archeologů a mé velké naděje. Bohužel, stejně jako v celém mém výzkumu, pouze v první fázi zkoumání. Bylo zde několik skleněných láhví s poměrně zachovalými vinětami a konečně byla nalezena také aluminiová nádoba pasující k dříve nalezenému víčku. Zbytek tvořila hmota identifikovaná jako odpad biologického původu, podle absence některých živin, zřejmě prošlá trávením. Jednalo se tedy o výkaly a u lidských výkalů lze jen těžko prokázat, zda jejich původci byli právě trampové, či lesní dělníci. Z množství biologických zbytků sice experti usuzovali na několikaleté užívání jámy, ale nemohli určit kým byla užívána. Laboratoř soudila, že lidé, kteří ji užívali, se živili převážně masitou stravou, pouze nejmladší, svrchní vrstva obsahovala převahu rostlinných zbytků, což Ing. Rampich vysvětlil historickým obdobím takzvané vegetariánské anomálie, tj. období začátkem 21. století, kdy v Čechách nakrátko působila lobbistická frakce zdravé výživy, tedy konglomerát prodejců takzvaně zdravotně nezávadných potravin. Tato ryze obchodní propaganda a manipulace tehdy zdravotně poškodila téměř celou generaci.

Kolegové Drnek a Svoboda se ujali zkoumání nalezené aluminiové nádoby a protože jako vědci přistupovali k problému poctivě, záhy se jim podařilo nalézt v historickém katalogu obdobu, či vzor tohoto typu nádobí. Tyto – tak zvané es-šálky, užívaly nejrůznější armády v druhé polovině 20. století. Mentaler okamžitě nabídl pojem ešus z mých trampských rukopisů. Oba výzkumníci se však s pouhým srovnáním nespokojili a provedli analýzu kovu, která je dovedla k překvapivému zjištění. Na rozdíl od skutečných vojenských es-šálek, které skutečně sloužily vojákům k přípravě stravy v polních podmínkách, tedy i na ohni, vykazoval nalezený exemplář značné odlišnosti, zejména v kvalitě kovu držátka. To bylo vyrobeno z tvarovaného drátu, ovšem tak špatné kvality, že by, jak prokázala expertíza, již při malém zahřátí v ohni drát pozbyl pevnosti a změkkl by. Pokud by v takové nádobě chtěl někdo skutečně vařit na ohni, naplnil jej například vodou a postavil na ohniště, nikdy by jej již po pár minutách nemohl za toto držátko z ohniště vytáhnout. Váha tekutiny by prostě způsobila ohnutí držátka a vylití obsahu. Se závěrem zkoumání jsem bohužel musel souhlasit i já. To, co Rampichův tým našel v odpadní jámě byla pouhá atrapa očouzená v ohni, aby působila dojmem, že se v ní vařilo. Skutečné vojenské exempláře vykazovaly úplně jinou kvalitu a sloužily skutečně k vaření v přírodě. Tato atrapa nikoliv. Nebylo

možno nalézt jiné vysvětlení přítomnosti atrapy es-šálku na tomto místě, než, že ji sem kdosi naaranžoval záměrně, aby oklamal nás, budoucí nálezce. Bohužel i tento důkaz svědčil spíše ve prospěch teorií mých oponentů, kteří tvrdili, že celý tramping nebyl ničím víc než kuriózní mystifikací jakési hapeningové skupiny.

Skleněné láhve experti identifikovali jako nádoby v nichž se na přelomu 20. a 21. století prodával laciný alkohol. Mé rukopisné dokumenty však svědčily o tom, že skauti a trampové proti pití alkoholu v přírodě ze zásady brojili a odsuzovali jej. Navíc šlo o alkohol nikoliv tuzemské výroby, ale podle značek o vodku východní provenience. Můj hlavní oponent Doc. Dr. Svoboda pak díky láhvím dospěl ke konečnému vysvětlení existence campu. Nalezl záznamy o tom, že právě v tomto období, po pádu socialistického zřízení a vstupu státu do EU, pracovalo v naší zemi mnoho takzvaných gastarbaiterů, dělníků importovaných z východních chudých zemí na podřadné práce, mimo jiné také na stavby. Hapeningová skupina předstírající existenci trampingu mohla takové laciné dělníky snadno najmout a zaplatit, aby vybudovali maketu tramského campu, možná dokonce jakýsi skansen. Tito gastarbaiteři převážně závislí na alkoholu zde při práci konzumovali dovážený laciný alkohol, na který byli z domova zvyklí a který byl pro ně cenově dostupný. Láhve odhazovali do odpadní jámy.

Po ukončení archeologického výzkumu Perut'árny jsem již ani já nemohl trvat na své teorii reálné existence trampů na konci 20. a na začátku 21. století v Čechách. Přesto byly mnou nalezené rukopisy a následné výzkumy považovány v ústavu za hodnotný přínos k pochopení kulturních forem v daném období. Z mých plánů na senzační vědeckou práci však pochopitelně sešlo. Asi měsíc po ukončení výzkumu se v celostátním flashpaperu objevil článek popisující s velmi ironickou nadsázkou mou snahu „objevit“ tramské hnutí v Čechách. Článek v podstatě odhaloval široké veřejnosti celou casu a pisatel se v něm podivoval nad tím, jak mohl renomovaný zkušený vědec mého formátu tak snadno naletět partě pradávných recesistů.

Když se splete prost'áček nebo hlupák, nikoho tím nepřekvapí a většinou mu to projde. Omyly známých intelektuálů a uznávaných kapacit obvykle vstupují do historie. Nejstrašnější blamáže s doslova nesmazatelnými důsledky dokáží vyrobit právě kapacity k oborů historických věd. Stal jsem se toho živým důkazem, ačkoliv slovo

živý není tak zcela na místě. Ve vědeckých kruzích se ze mne stala dokonalá mrtvola. Nemohu přejít ulici nebo jen vystoupit z auta, aniž by se na chodníku okamžitě vytvořil hlouček posměšně povykujících výrostků. Vedle zesměšňujícího článku totiž pisatel uveřejnil i moji fotografii a místo mého bydliště a působení. Ačkoliv byl článek podepsán pouze značkou, nedalo mi příliš mnoho práce vypátrat, kdo je jeho pisatele. Vlastně šlo o pisatelku. Na mém osobním i profesním osudu se takto krutě podepsala má nejbližší a nejvěrnější spolupracovnice a asistentka Dr. Balašová. její čin se mi jevil jako naprosto nepochopitelná zrada, ale jen do okamžiku, než mne napadlo zadat mentalerovému vyhledávači její jméno v souvislosti se zkoumanými rukopisnými materiály. Ano, mezi jmény a přezdívkami domnělých trampů se vedle Svobody – Písklete, Drnka – Akely a Náhlíka – Vokouna, objevovalo poměrně často i jméno Renata Balašová – Smíšek. Chápu smrtelný strach mé kolegyně z toho, že by jí někdo mohl kdykoliv v budoucnu zcela neakademicky nazvat Smíškem.

Časem mi začalo docházet, že podivuhodný nález ze staré studny bude mým prokletím. Do nejdelší smrti budu po nocích a po večerech tajně sedat ve své soukromé laboratoři a všechny rukopisy donekonečna přezkoumávat. Nikdy se nezbavím nutkavého pocitu, že jsme něco důležitého přehlédli.

Plzeň, 2007

Obsah

Zvadlo		3
<i>Trampové a Mafie</i>			
Tramská apolitická	<i>Jarmila Faltová - Kytka</i>	báseň	8
Jak jsem se nimi setkal	<i>Miloš Černý - Paddy</i>	povídka	9
Všude je mafie	<i>Vlastimila Hlavatá - Aťka</i>	báseň	14
Kamínek	<i>Jan Drnek - Akela</i>	povídka	15
Trampi či mafie?	<i>Marek Kysilka - Fenik</i>	báseň	29
Jak jsme nezatočili s mafií	<i>Jan Frána - Hafran</i>	povídka	30
Tramská mafie	<i>Jarmila Faltová - Kytka</i>	báseň	37
Kamarád	<i>Stanislav Dlouhý - Hadži</i>	povídka	38
<i>Ne – mafiánský bonus</i>			
Dr. Tramp	<i>Jan Drnek - Akela</i>	povídka	42

